

LETO XIX / ŠTEVILKA 5 IN 6, MAJ IN JUNIJ 1997 / POŠTNINA PLAČANA PRI POŠTI 2390 RAVNE / CENA 180 TOLARJEV

**GOZDNO
GOSPODARSTVO
SLOVENJ GRADEC**

HUBERT DOLINŠEK, dipl. ing. gozdarstva

NOVA ČELOSNA GRAFIČNA PODOBA GOZDNEGA GOSPODARSTVA

Gozdno gospodarstvo Slovenj Gradec je naročilo oblikovanje in izdelavo celostne grafične podobe pri strokovnjakih: arh. Marleni HUMEK in akademskem slikarju Petru VERNIKU in njuni Umetniški delavnici IDEA. Na osnovi izdelanih različnih predlogov smo izbrali zelo lep, eleganten, likovno čist in Gozdnemu gospodarstvu primeren znak. Ta je v izbrani barvni

GOZDNO GOSPODARSTVO SLOVENJ GRADEC

GOZDNO GOSPODARSTVO SLOVENJ GRADEC

kombinaciji: znak v zeleni barvi in vsi teksti v črni barvi, dobil za podjetje značilno podobo. Posebej močno poudarjena beseda GOZDNO ima simbolični pomen. Večina ljudi v našem območju imenuje Gozdno gospodarstvo "GOZDNA". Pravimo: "Sem šel na GOZDNA"; "GOZDNA odkupuje les po ugodnih pogojih in ga vedno pošteno plača"; "GOZDNA je zgradila ceste"; "GOZDNA je prispevala k obnovi kmetije"; "GOZDNA je gradila telefonsko omrežje in povezala kmetije s svetom"; in tako dalje. Zato v naslovu Gozdnega gospodarstva Slovenj Gradec izstopa poudarjeno "GOZDNA".

Odslej bodo vsi dokumenti Gozdnega gospodarstva opremljeni z dobro pre-

poznavnim novim znakom in napisom. S tem znakom bomo opremili tudi naše delovne obleke, telovnike, puloverje, kape in drugo, da nas bodo pri vsakodnevnih stikih lažje prepoznali. Gozdno gospodarstvo uživa ugled, zato bomo naš znak s ponosom uporabljali.

Novo grafično podobo je dobil tudi naš

Tudi Viharnik je oblikoval oblikovalec Peter VERNIK.

Odslej bomo našo mesečno revijo tiskali pri g. OBRULU na Ravnah v njegovi tiskarni ODTIS.

VIHARNIK izhaja že 29. leto. Celotno obdobje oz vseh 29 letnikov je popravil tehnično urejal naš spoštovani

GOZDNO GOSPODARSTVO SLOVENJ GRADEC

OBVESTILA

VEŠTA USKURABNO ODDELJEK, ODGOVORNO UREDNIK: KIRIL BURČNIK, SLOVENJ GRADEC, VARNOSTI 121

VIHAR NAD OLŠEVO

Na dan 11. novembra 1988 se je nad Olševjo, zahodni del območja, razvil močan vihar. Vihar je bil posledica močnega severozahodnega vetra, ki je povzročil padec številnih dreves. Vihar je bil posledica močnega severozahodnega vetra, ki je povzročil padec številnih dreves. Vihar je bil posledica močnega severozahodnega vetra, ki je povzročil padec številnih dreves.

Višar je bil posledica močnega severozahodnega vetra, ki je povzročil padec številnih dreves. Vihar je bil posledica močnega severozahodnega vetra, ki je povzročil padec številnih dreves. Vihar je bil posledica močnega severozahodnega vetra, ki je povzročil padec številnih dreves.

strokovnjak Bruno ŽNIDERŠIČ. Za njegovo kvalitetno delo se mu lepo zahvaljujemo.

Začetki našega časopisa segajo v davno 1968 leto. Takrat se je imenoval OBVESTILA. Namen časopisa je bil informirati zaposlene o aktualnih dogodkih v podjetju.

1973 leta je dal novo podobo časopisu naš prijatelj Adi KOLAR, ime VIHARNIK pa je na osnovi natečaja prispevala dolgoletna zvesta dopisnica Anica KUMER iz Koprivne.

PRIPRAVLJAMO NOVO ZDRUŽENO PODJETJE

Vsi zaposleni v Gozdnem gospodarstvu Slovenj Gradec se združujejo v novo združeno podjetje. Namen združenja je izboljšati pogoje dela in povečati produktivnost. Združeno podjetje bo vključevalo vse dejavnosti, ki so povezane s gozdnim gospodarstvom.

Prispevek naših zaposlenih za združeno podjetje. Prispevek naših zaposlenih za združeno podjetje. Prispevek naših zaposlenih za združeno podjetje.

1976. leta je VIHARNIK preoblikoval tedanji urednik Mitja SCHONDORFER.

OB ZAKLJUČKU LETA

Leto 1988 je bilo za nas zelo uspešno. Vihar nad Olševjo je bil posledica močnega severozahodnega vetra, ki je povzročil padec številnih dreves. Vihar je bil posledica močnega severozahodnega vetra, ki je povzročil padec številnih dreves.

Prispevek naših zaposlenih za združeno podjetje. Prispevek naših zaposlenih za združeno podjetje. Prispevek naših zaposlenih za združeno podjetje.

Krojenje je pri listavcih veliko bolj zahtevno in zamudno kot pri iglavcih, saj imajo listavci veliko več napak, ki kvarijo tehnične sortimente, hkrati pa je pri njih razlika vrednosti med posameznimi mogočimi sortimenti precej večja.

Najbolj razširjena je pri nas bukev, vendar veljajo podobna načela krojenja tudi za ostale plemenite listavce (javor, jesen, hrast ipd.) Najprej moramo za posamezno vrsto, ki jo krojimo, vedeti, kateri sortimenti sploh pridejo v poštev. Te sortimente v največji meri narekuje tržišče. Pri bukvi prihajajo v zadnjem času v poštev predvsem hlodi vseh kvalitetnih razredov ter les za kurjavo ali celulozni les. Ostali tehnični sortimenti - kot npr. pragovci, jamski les ter razni piloti in drogovci za napeljave - so dandanes manj zanimivi in se prodajajo v omejenih količinah, običajno po predhodnem dogovoru.

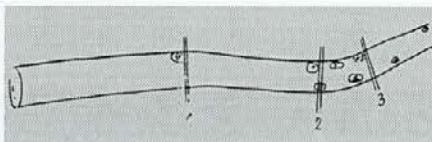
Največ pozornosti posvečamo najvrednejšim sortimentom ali najvrednejšemu delu debla. Pri bukovini so najodločilnejše napake: grče (zdrave in slepice), krivost in nepravna črnjava. Krojimo od panja proti vrhu in pri vsakem drevesu najprej orientacijsko določimo mesta prereзов. Mesta, primerna za prerez, nam kažejo zlasti ostre krivine debla, zgoščen razpored grč, prehod debla v rogovilo, razni prelomi, nagla sprememba kvalitete in podobno.

Dolžina bukovih žagovcev (povzeta iz starih jugoslovanskih standardov) se prične pri dveh metrih in napreduje po 10 centimetrov, vendar se zaradi lažjega prevoza velja držati minimalne 3 - metrske dolžine ter vsaj "polmetrskih" mnogokratnikov. Hlodi za žago se pričnejo pri debelini 25 centimetrov in le izjemoma (ob izjemno ravnih in gladkih kosih) padejo pod to mejo. S stališča prevoza in boljšega izkoristka debla so najoptimalnejše dolžine nekje do šestih metrov. Dejanska nadmera znaša pri hloidi za žago od 10 do 19 centimetrov, pri najvrednejših kosih (luščencih in furnirih) pa dodajamo t.i. "zaščito čela". Zaščita čela je najvrednejši del lesa, ki ga dodajamo na koncih vrednejših hloidi, da jih zaščitimo pred pokanjem in poškodbami. Zaščita čela se pojavlja tudi pri kombiniranih hloidi.

NAČELA KROJENJA LISTAVCEV

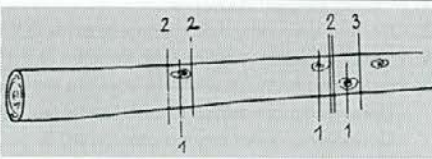
Poleg omenjenega upoštevamo še naslednja načela krojenja!

- Večje napake lesa izločimo tako, da jih izžagamo, ali pa krojimo tako, da padejo v nadmero ali v zaščito čela.
- Pozornost posvetimo tistim delom debla, kjer je grč največ in kjer so največje in najbolj škodljive, še zlasti, če prerez na tistem mestu ustreza tudi dolžini sortimenta. Včasih se splača del debla, ki je zelo kriv, tudi izžagati.

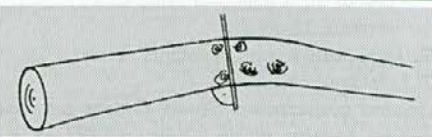
Krojenje med grčami
1 - ob grči
2 - ob grči in čez grčo v krivini
2 - 3 za prostorninski les

- Čela sortimentov ščitimo tako, da določimo prerez preko grč, med njimi ali ob njih.
- Grče povečujejo žilavost in zmanjšujejo cepkost lesa. Na čelih sortimentov varujejo tehnični del lesa pred pokanjem. Zato izkoristimo to lastnost tako, da prežagamo deblo čez grčo ali neposredno ob njej. Tako izločimo njen škodljivi vpliv, hkrati pa zavarujemo čelo pred pokanjem.

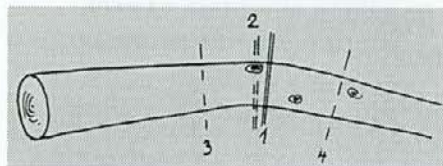

Krojenje med grčami
1 - prerez čez grčo
2 - prerez ob grči
3 - prerez med grčami

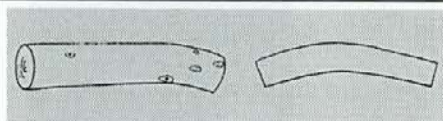
- Vpliv napak lesa blažimo tako, da pridejo čim bolj na konec sortimenta.

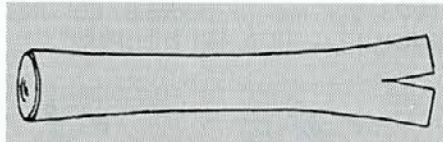
Krojenje čez krivino debla glede na vrednejši sortiment.

Krojenje čez krivino debla
1,2 - pravilno
3,4 - nepravilno

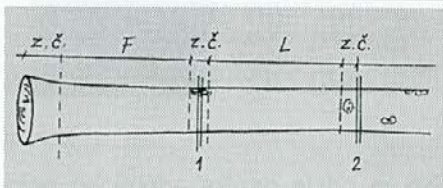
Nepravilno krojeni hlodi v krivini

Nepravilno krojeno deblo v rogovili

- Kadar velikost nepravne črnejave (rdečega srca) lahko vpliva na odločitev o krojenju takega ali drugačnega sortimenta in ne vemo ali vzdolž debla raste ali pada, napravimo preizkusni prerez tam, kjer bi zaradi koncentracije drugih napak deblo tudi sicer prežagali.

- Zdrav korenovec vključimo v hloidi, ali pa z njim ščitimo vrednejše sortimente.

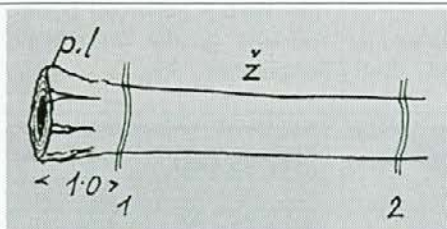

Krojenje glede na zaščito čela vrednejših hloidi
z.č. - zaščita čela
1,2 - prerezi

Gnili korenovec odrežemo le toliko, kolikor predstavlja nepotrební balast pri transportu lesa. Takšna izguba na lesu utegne biti bogato povrnjena s tem, da je obvarovana kvaliteta tehničnega sortimenta.

- Deformirana oblika debla na korenovcu - zlasti pri starih drevesih - ni nikdar v celoti uporabna za najvrednejše hlode (F,L), če tudi je bil korenovec pred podiranjem obtesan in oblikovan, saj to notranje zgradbe nič ne spremeni. V takšnih primerih pač

krojimo žagovce, ki lahko zajemajo tudi korenovce. Močno deformirane korenovce, še zlasti, če so slabi tudi v sru, pa kaže izkrojiti v prostorninski les.

Izločitev tehnično neuporabnega korenovca
1,2 - prerezi
p.l. - prostorninski les (korenovec)

Ob koncu svojih razmišljanj o principih in načelih krojenja lesa bi želel še enkrat poudariti, da razrez debela ni zgolj šablonski prerez posekanega drevesa z namenom lažjega spravila do kamionske ceste, temveč mora biti in naj bo čim bolj premišljen, predvsem pa dogovorjen ukrep, saj s krojenjem izdelujemo blago za trg, ki postaja vedno bolj zahteven in napake vedno manj tolerira. Dogovor je zaželen v vseh primerih: tudi ob težavnejših pravilnih razmerah in omejenih pravilnih sredstvih. Zavest, da je v pravilnem krojenju denar ter potreba po informacijah o stanju na lesnem trgu, bosta morala biti med gozdnimi poslastniki čedalje bolj prisotni.

Pri Gozdnem gospodarstvu Slovenj Gradec trenutno bolj tržimo daljše dolžine sortimentov smreke (daljše kot 4 metre). Še posebej to velja za povprečne ali slabše kvalitete žagovcev kvalitete B in C. Omenjena zahteva je pri debelejšem drevju še močnejše izražena. Za ostale drevesne vrste veljajo osnovni mnogokratniki dolžin (4,8 m). Pri tehničnem lesu izstopajo 7 in 9 metrski drogov ter 5 in 6 metrski drobni tehnični les. Vse podrobne informacije lahko dobite pri vaših odkupovalcih ter na vaših skladiščih.

Literatura: Lipoglavšek: Gozdni proizvodi, Turk: Krojenje lesa

SESTANEK SINDIKATA GG SLOVENJ GRADEC V APRILU

Sindikat Gozdnega gospodarstva Slovenj Gradec je na seji v petek, 25. aprila razpravljal o izplačilu regresa, o počitniških domovih, o lastninjenju in o prostih dneh za delavce, ki dajejo kri ob krvodajalskih akcijah.

Regres bo izplačan v skladu s panožno kolektivno pogodbo. Prvo polovico določenega znes-

DOBRO JE VEDETI "O CERTIFIKATIH V GOZDARSTVU"

Naravi prijazno gospodarjenje z gozdovi, zaščita gozdov in zmanjšanje negativnih vplivov človeka na gozd in okolje so zelo aktualne teme.

Sonaravno gospodarjenje pridobiva na pomenu zaradi naraščanja pomena splošnokoristnih funkcij gozda kot tudi zaradi ekonomske učinkovitosti. Pot do sonaravnega gospodarjenja pa gre tudi preko certificiranja lesnih proizvodov.

Kaj pomeni certifikat oziroma certificiranje? Gre za potrdilo ali dokaz, da neka firma izdeluje kakovostne izdelke ali nudi kakovostne usluge. Pogosto slišite, da je bil neki firmi podeljen certifikat ISO 9000 ali 9001. V novjšem času slišimo tudi za certifikat ISO 14.000. Ta certifikat pa je dokaz, da je tovarna ekološko neoporečna, torej, da s svojo dejavnostjo z ničemer ne onesnažuje okolja.

Take certifikate (potrdila) podeljujejo posebne izbrane mednarodno priznane institucije, ko na osnovi dokumentov in meritev ugotovijo, da posamezna firma zadovoljuje vnaprej postavljene kriterije.

Potrjevanje gozdnih lesnih sortimentov se je tudi začelo uveljavljati. Pri tem gre za to, da posebna neodvisna organizacija pisno izjavlja, da lesni izdelek izvira od proizvajalca, ki upošteva določene standarde upravljanja z gozdovi.

Minimalni pogoji za pridobitev certifikata v gozdarstvu so (v Nemčiji - družba NABU):

- odpovedati se vsakršni golosečnji. Za golosečnjo se šteje vsaka ogolitev površine s premerom, večjim kot je višina odraslega drevesa;
- odpovedati se umetni obnovi. Ta je dovoljena le izjemoma, treba je zagotoviti naravno pomlajevanje,
- prepoved uporabe kemičnih sredstev v gozdu;

- "mehka gozdna tehnika", odpovedati se je treba težki, neprimerni gozdni mehanizaciji (harvester);

- aktivna zaščita naravnih gozdov. Strategija mrtvih dreves zahteva, da v zasebnih gozdovih pustimo v gozdu najmanj 1%, v javnih pa najmanj 3% mrtvih, neuporabljivih dreves. Posebna skrb velja redkim, izjemnim rastiščem in njihovim rastlinskim združbam, kakor tudi vrstam, ki jim grozi izumrtje.

Te pogoje bi lahko strnili v načela:

- trajnost
- naravi primernih drevesnih vrst
- skrbne tehnike proizvodnje z ustreznim izobraževanjem delavcev
- zaščite narave v gozdu (spoštovanje vsega živega v gozdu)

Zaključek

V Evropi že veliko razmišljajo o naravi prijaznem ravnanju z gozdom in ustreznem certificiranju tega.

- * Certificiranje temelji na prostovoljni bazi,
- * standardi niso obvezni,
- * za sistem certificiranja so odgovorne nevladne organizacije,
- * uvajajo se tržni mehanizmi za doseganje naravovarstvenih ciljev.

Uvajanje tržnih mehanizmov v sistem certificiranja zagotavlja certificiranemu proizvodu višjo ceno, ki jo je zanj pripravljen osveščen potrošnik plačati, ker ve, da je izdelek narejen na naravi prijazen način. Čeprav je še veliko stvari na tem področju (certificiranja) nedorečenih pa mislimo, da je uvajanje tržnih mehanizmov prava pot za doseg sonaravnega gospodarjenja z gozdovi.

T. MODIC

ka bodo delavci dobili do konca junija 1997, drugo polovico pa do sredine septembra letošnjega leta.

O počitniških domovih je sindikat razpravljal že na prejšnji seji. Z vsemi objekti za letovanje, s katerimi razpolaga GG Slovenj Gradec, bo upravljal sindikat podjetja. Letos bo možno letovati v Čatežu, v Banovcih in Novem Gradu v prikolicih in v Portorožu v Vilah Park pri hotelu Bernardin. Cene za letovanje in termine bo določil sindikat in jih objavil v razpisu letovanja.

Vodstvo podjetja je sindikaliste seznanilo s postopki lastninjenja podjetja. Agencija za privatizacijo je že verificirala elaborat lastninjenja Gozdnega gospodarstva in pričakujemo, da bomo dobili prvo soglasje za izvajanje elabora-

ta že v sredini meseca maja.

Sindikat je predlagal, da bi delavci, ki se udeležujejo krvodajalskih akcij za to dobili dva prosta dneva izrednega dopusta. Vodstvo podjetja bo proučilo to možnost in o svoji odločitvi seznanilo sindikaliste na naslednji seji.

Sindikat je bil seznanjen še o razlogih za 3 dnevni zamik izplačila marčevega osebnega dohodka. Likvidnostno stanje podjetja je trenutno neugodno zaradi zimskih razmer poslovanja.

Razprava je tekla tudi o problematiki v zvezi s prerazporeditvijo delovnih invalidov v novo ustanovljeno podjetje INPO GG Slovenj Gradec.

I. ROBNIK

UTRINKI IZ REVIRJA

MATEJ MODIC

Gozdno gospodarsko območje Slovenj Gradec je razdeljeno na 31 revirjev. O dogajanjih v revirjih so najbolj seznanjeni gozdarji, ki revirje vodijo in tudi drugi, ki se ukvarjajo z gozdarsko stroko. Bilo bi prav, da določene zanimivosti iz teh enot tudi dokumentiramo in predstavimo javnosti. Zato odpiramo novo rubriko "Utrinki iz revirja" in pričakujemo, da bodo revirni gozdarji sodelovali in jo zapolnili.

Tokrat objavljamo prispevek Mateja Modica iz Radelj.

Uredništvo

OBVEJEVANJE GOZDNI ROB

Gledano s strokovnega stališča gozdarja prikazujeta fotografiji vsaj dve napaki.

1. Nepravilno obvejevanje iglavcev

Obvejevanje iglavcev in listavcev lahko omogoči dvig kvalitete spodnjega, najvrednejšega dela debla. Mrtvi del vej pri iglavcih potem, ko se je vrasel, ni v nikakršni organski povezavi z deblom. Ko les razžagamo, se mrtve vrasčene veje pokažejo kot izpadajoče grče. VEJE IGLAVCEV PA MORAJO BITI OBREZANE PRAVOČASNO (prsni premer obvejevanih dreves naj bo 10 do 15 cm) IN PRAVILNO (tik ob deblu).

2. Odprtje, posek gozdnega roba

Gozd in s tem gozdni rob ima več vlog. TAKO GOZDNI ROB SKRBI ZA ESTETSKO FUNKCIJO, NUDI PTICAM IN DIVJADI ZATOČIŠČE TER VZDRŽUJE

MIKROKLIMATSKE POSEBNOSTI GOZDA. Gozdni rob nudi estetsko lepše poglede ob razgibanem, večbarvnem robu z več drevesnimi vrstami.

V gozdnem robu gnezdijo številne ptice. Divjad dosti

varneje pride iz gozda skozi bogat gozdni rob, kot iz gozda, ki ga prikazuje fotografija. Gozdni rob pa tudi zadržuje vpliv vetra v notranjost gozda, zadržuje gozdno mikroklimo (temperaturo, vlago).

Gozdni rob na Mučki dobravi. Foto: Matej MODIC

Obvejevanje bora na Mučki Dobravi. Foto: Matej MODIC

FRANC HUDRAP

prvi diplomant iz naše Območne enote ZGS na višji stopnji Gozdarske fakultete v Ljubljani

Dne 11. aprila 1997 leta je zaključil študij ob delu na višji stopnji Gozdarske fakultete v Ljubljani revirni gozdar v revirju Strojna na krajevni enoti ZG Prevalje - Franc HUDRAP.

Je prvi med osemnajstimi študenti iz naše območne enote, ki so se vključili v študij ob delu na osnovi Pravilnika o pogojih, ki jih morajo izpolnjevati zaposleni v Zavodu za gozdove Slovenije, že jeseni 1992 leta.

Njegova diplomska naloga ima naslov:

DEJANSKA IN POTREBNA VIŠINA SREDSTEV ZA OPTIMALNO VZDRŽEVANJE GOZDNIH CEST V REVIRJU STROJNA.

Pod vodstvom mentorja mag. Andreja Dobreta je zelo natančno izmeril in analiziral vse ceste v svojem revirju, jih kategoriziral in predvidel koliko sredstev bi potrebovali za njihovo kvalitetno vzdrževanje.

Naloga bo služila tudi kot model za izdelavo podobnih analiz v drugih revirjih, saj bomo le tako prišli do celovitih informacij o obsegu potrebnih sredstev za solidno vzdrževanje vseh gozdno - javnih cest v našem območju.

Kolegu Francu čestitamo ob hitrem in uspešnem zaključku študija ter mu želimo, da bi pridobljeno znanje s pridom uporabil pri svojem delu v koroških gozdovih.

T. MODIC

AKCIJA POGOZDOVANJA V OKVIRU SINDIKATA UPRAVE GG SLOVENJ GRADEC

MRZLO NEBO NAD JAVORJEM V SOBOTO, DNE 4. 4. 1997

Črna se še prebujati ni začela, ko smo pridrveli iz Slovenj Gradca na GOZDARSTVO, kjer nas je že čakal g. Mori, ki je prevzel vso odgovornost in organizacijo pri pogozdovanju - tako se je imenovala naša akcija. Ošvrknil nas je s pogledom, kako smo opremljeni (čevljički, uhančki ipd.) in brez komentarja dal znak za odhod.

Bliskovito smo se porazdelili po avtomobilih in že drveli iz Črne proti Javorju.

Skozi okna toplih avtomobilov je bilo prijetno opazovati naravo. Peca in Raduha, ki sta bili obdani s snegom, sta nas opozarjali, da je jutro mrzlo, zato smo si nekateri želeli, da bi bila vožnja čim daljša. Vendar teh toplih in lenobnih želja je bilo kmalu konec.

Ustavili smo se pod kmetijo Dretnik, natovorili sadike (eno polno prikolico) in se še nekaj časa peljali proti vrhu hriba, kjer naj bi pogozdovali. Ko smo izstopili, ni bilo več časa razmišljati o mrazu. Napolnili smo vreče s sadikami smreke in javorja, razdelili orodje za kopanje lukenj (med orodjem za pogozdovanje se je našla tudi čisto mala motikica, podobna krampici za urejanje mestnih vrtov) ter se po povelju g. Morija odpravili na večjo jaso, potisnjeno v strmi hrib. Z velikim zanimanjem smo prisluhnili navodilu strokovnjaka in se po dva in dva razvrstili po strmini. G. Mori je nazorno pokazal, kako je treba skopati ravno prav veliko luknjo za korenine drevesc.

Delo nam je šlo dobro od rok in že po nekaj izkopanih luknjah ter po nekaj kravjih požirkih kačje slin je postalo Javorje toplejše in se čez dan čedalje bolj topilo.

V upanju, da smo delo dobro opravili (rok reklamacije je 100 let), da smo bodočim rodovom priskrbeli nekaj

litrov čistega ozona, smo končali pogozdovanje, ki je ob prijetni družbi kar prehitro minilo.

Zahvaljujemo se g. Moriju, ki nam je omogočil, da smo doživeli to zanimivo

izkušnjo, saj je bil glavni nosilec (tudi motike) pogozdovanja.

Pogozdovalci uprave GG Slovenj Gradec

"POMLAD"

Drevo je doživelo svoj konec. Foto: Alojz KLEMENŠEK, dipl. ing. gozd.

STROKOVNA EKSKURZIJA V GORENJSKE GOZDOVE

ŽLEDOLOM NA GORENJSKEM

Že tretje leto se lastniki gozdov iz krajevne enote Zavoda za gozdove Radelj in gozdarji omenjene enote, srečujemo na koristnih in prijetnih dnevih izobraževanja, ki združujejo predavanja, tečaje in strokovne ekskurzije.

Letos v aprilu nas je pot vodila na Gorenjsko, kjer smo si ogledali posledice žledoloma, ki je gorenjske gozdove prizadejal okrog letošnjega Novega leta ter, da se поблиže seznanimo z delovanjem najsodobnejše žičnice za izveleko lesa tipa SYNCROFALKE.

Naš vodič po Gorenjski je bil g. Janez SLAVEC iz centralne enote Zavoda za Gozdove, naš stari znanec, saj je v lanskim zimam na Sv. Antonu na Pohorju sodeloval pri organizaciji tečaja "Varno delo z

motorno žago."

Že na poti iz Škofje Loke proti Železnikom smo na pobočjih na obeh straneh ceste opazovali posledice letošnjega žledoloma: polomljeni vrhovi, izravana in podrti drevesa, so pričali o velikem obsegu te naravne nesreče.

Nad Rudnim smo pot nadaljevali peš proti pobočjem Jelovice. Ob gozdni cesti smo opazovali delavce, ki so se trudili s pravilom z žledom uničenega lesa, še veliko nepospravljenega, predvsem nekalitnega lesa v gozdu pa je pričalo, da jih čaka še veliko dela. Prizadeta je predvsem bukev (do 90%); smreka, ki jo je lani prizadel snegolom, jo je odnesla nekoliko bolje. Podoben obseg take naravne nesreče v naših gozdovih, kjer je odvisnost kmetij od gozda velika, bi lahko bil za marsikatero pohorsko domačijo skoraj usoden.

ŽIČNICA ZA IZVLEKO LESA

SYNCROFALKE je že tretja izpopolnjena oblika žičnice za izveleko hlodovine, ki jo je razvil avstrijski veleposestnik.

Žičnica s sistemom treh vitlov je popolnoma avtomatizirana z možnostjo programiranja, zato je delo z njo zelo enostavno.

Prednost žičnice je velika mobilnost, saj je montirana na kamion TAM 260 ter hitra montaža (od dveh ur do enega dneva, odvisno od

odvisno od terena oziroma dolžine linije).

Sicer pa je maksimalni doseg vlečnice 750 m, odvisno od terena pa lahko vleče največ do 80 m levo in desno od vozička oziroma nosilne vrvi.

Stroški spravila s to žičnico obremenjujejo m³ lesa za poprečno z 2000 SIT.

Da so kvalitete žičnice res velike smo se prepričali pri njenem delu.

Po kosilu je sledilo še prijetno druženje in izmenjava mnenj na Bledu, potem pa nas je pot spet vodila proti domu.

dolžine linije).

Pogon ji daje motor tovornjaka na katerega je montirana, voziček za prenos hlodov pa se giblje s poprečno hitrostjo 13 do 14 km/uro (teoretično tudi do 52 km/uro). Največja nosilna moč žičnice je 2500 kg.

Storilnost žičnice je velika, saj lahko dnevno izvleče 50 do 150 m³ lesa

Praksa zadnjih let je pokazala, da je izobraževanje lastnikov gozdov koristno, zato bi bilo dobro, da bi tudi država to izobraževanje izdatneje finančno podprla, saj je zdrav in negovan gozd kot širši družbeni interes, odvisen predvsem od dobrega in osveščenega lastnika in gospodarja.

Branko KANOP

LOVSKO GOJITVENO NAČRTOVANJE

Tone PRIDIGAR, dipl. ing. gozd.

Po Zakonu o gozdovih izdeluje Zavod za gozdove Slovenije načrte za gospodarjenje z gozdovi. Obstaja več vrst načrtovanja, eno izmed njih je lovskogojitveno načrtovanje. Pri tem načrtovanju sodelujejo še lovci, kmetijci in naravovarstveniki. V prehodnem obdobju se delajo letni lovskogojitveni načrti.

Lovskogojitveno načrtovanje temelji na celovitem načrtovanju ukrepov v populacijah in njihovem življenjskem prostoru za vso lovskogojitveno območje. Na tak način je v načrtovanje zajeta celotna populacija vrste (jelenjad). Načrtovanje teče iz velikega v malo, od lovskogojitvenega območja preko lovskogojitvenih bazenov do lovskih družin.

V pohorskem lovskogojitvenem območju je 43 lovskih družin in gojitveno lovišče Pohorje. Na območju OE ZGS Slovenj Gradec je 21 lovskih družin in del gojitvenega lovišča Pohorje. Ostalih 22 lovskih družin in večji del gojitvenega lovišča Pohorje je v OE ZGS Maribor. Lovskogojitveni načrt izdelata skupaj obe enoti ZGS.

Osnovni namen lovskogojitvenega načrtovanja je ohraniti in doseči čim večjo pestrost rastlinskih in živalskih vrst in gostoto populacije posamezne vrste usklajene z okoljem.

Večja pestrost rastlinskega in živalskega sveta pomeni, da ima vsaka vrsta in posameznik na izbiri vedno več možnosti. Zato so ekosistemi s tako razvejanim prehranjevalnim sistemom dosti bolj stabilni.

Največja dosedanja napaka je bila, da je človek ločeno obravnaval dva sistema, rastlinskega in živalskega, ki sta neločljivo povezana v ekosistemu. Poleg tega je rastline in živali razdelil na škodljive in zato nepotrebne in koristne. Posledice take obravnave so monokulture rastlin in živali.

Prav zaradi tega je tem pomembnejše skupno usklajeno načrtovanje, da bi dolgoročno dosegli gozdno-gojitvene cilje. Z dosegom teh ciljev bi

bila dosežena pestrost gozdnih združb in zgradb sestojev. Vse to pa pomeni tudi izboljšanje življenjskih razmer in povečano pestrost živalskih vrst.

Katere živalske vrste še najdemo v prostoru, zavisi od stopnje spremenjenosti habitatov in drugih človeških vplivov. Najprej so izginile večje zveri (medved, volk,...), pozneje pa še manjše, bolj ranljive živalske vrste (vidra, jerebica, prepelica,...) in še mnoge druge, ki so bile prav tako kot nitke vitkane v to čudovito preprogo. Veliko vrst je ogroženih. Tem posvečamo pri načrtovanju posebno pozornost in to ne le z lovskogojitvenim ampak tudi pri gozdnogojitvenem in ureditvenem načrtovanju. So pravi indikator ohranjenosti okolja. Stroka in lastniki zemljišč lahko naredijo zanje največ.

Malo je živalskih vrst, ki jih človek še lovi, še manj pa je tistih, pri katerih z odstrelom vpliva na številčnost vrste. To so živalske vrste, ki jim je človek omogočil prekomerno razmnožitev v teh nenaravnih sistemih. Narava sicer ima na voljo mehanizme, ki bi zadevo uredili. Ker pa človek povsod zasleduje določene cilje, ukrepa.

Koliko vzeti, narekujejo biokazalci, ki jih ugotavljamo v okolju in pri divjadi. Objedenost gozdnega mladja, škode po divjadi v kmetijstvu, gibanja telesnih tež uplenjenje divjadi, splošno zdravstveno stanje divjadi in še nekateri kazalci, kažejo usklajenost ekosistema in pravilnost ukrepanja.

Danes je s praktičnimi izkušnjami in znanstvenimi dognanji nedvoumno dokazano, da se v prosti naravi številčnosti divjadi, še posebej pa srnjadi, s katero imamo največ opraviti, ne da ugotoviti. Zato v lovskogojitvenem načrtovanju ne uporabljamo številčnosti v absolutnih številkah in gostote naseljenosti v številu glav na enoto površine.

Samo s spremljanjem bioloških kazalnikov v okolju in pri divjadi ugotovimo:

- * ali so negativni pojavi v okolju večji ali manjši
- * ali se je razvoj divjadi izboljšal ali ne.

(nadaljevanje s tretje strani)

objavi tega oglasa v časopisu DELO ter na oglasni deski podjetja in glasilu VIHARNIK, predložijo svoje lastniške certifikate in tako sodelujejo pri interni razdelitvi delnic.

Če bo v prvem krogu predloženih lastniških certifikatov več od razpoložljivih delnic namenjenih za interno razdelitev, bo presežek certifikatov proporcionalno uporabljen za notranji odkup.

Podjetje bo delnice vodilo v dematerializirani obliki, udeležencem pa bo izdalo začasnice oziroma potrdilo za vsako vplačilo. Delnice pridobljene iz interne razdelitve so navadne, imenske in neprenosljive dve leti od njihove izdaje, razen v primeru dedovanja.

7.2. Notranjega odkupa

Gozdno gospodarstvo Slovenj Gradec p.o. poziva vse zaposlene, bivše zaposlene in upokojene delavce podjetja, da do 30. junija 1997 oz. v roku 30 dni (v kolikor bo zakon spremenjen) po objavi poziva v časopisu DELO ter na oglasni deski podjetja in glasilu VIHARNIK, vpišejo in plačajo delnice notranjega odkupa s 50 % popustom. Delež notranjega odkupa je 40 % družbenega kapitala podjetja.

Notranji odkup bo potekal istočasno z interno razdelitvijo. Delnice se vplačajo z gotovino oz. s presežki lastniških certifikatov iz interne razdelitve. Delnice, ki ne bodo odkupljene v prvem obroku, bodo do dokončnega odkupa zadržane in bo z njimi upravljala Sklada RS za razvoj. V primeru, da udeleženci z vplačilom oz. s presežkom lastniških certifikatov iz interne razdelitve presežejo celotni znesek notranjega odkupa, se presežki vrnejo po proporcionalnem kriteriju udeležencem.

Delnice pridobljene v okviru programa notranjega odkupa so, dokler program ni zaključen, prenosljive samo med udeleženci notranjega odkupa. Tiste delnice, ki so pridobljene na osnovi presežnih certifikatov iz interne razdelitve so po lastnosti enake delnicam interne razdelitve in so neprenosljive dve leti.

Udeleženci sprejmejo pravila notranjega odkupa s podpisom pristopne izjave k delniškemu sporazumu.

8. Vpisovanje deležev iz interne razdelitve in iz programa notranjega odkupa z lastniškimi certifikati bo potekalo na sedežu podjetja, Voračev trg 1, Slovenj Gradec vsak delovnik med 10 in 14. uro do 30. junija 1997 oz. 30 dni, če bo zakon spremenjen po tej objavi. Delnice iz notranjega odkupa plačane z gotovino se vplačujejo na poseben privatizacijski podračun podjetja.

9. Dodatne informacije v zvezi s sodelovanjem pri lastniškem preoblikovanju podjetja lahko dobite na sedežu podjetja ali po telefonu pri direktorju Hubertu DOLINŠKU, dipl.ing. oziroma Pavlini AREH, dipl.ing.

10. Vsakdo, ki meni, da so bile z odločbo agencije o odobritvi zgoraj objavljenega programa preoblikovanja, kršene njegove na zakonu temelječe pravice oziroma pravna korist, ter se postopka pri Agenciji ni udeleževal kot stranka, lahko uveljavlja varstvo svojih pravic v roku 15 dni od dneva te objave s pritožbo na Ministrstvo za ekonomske odnose in razvoj Vlade Republike Slovenije v Ljubljani.

Pritožba zoper odločbo Agencije o odobritvi programa preoblikovanja se vložijo pri Agenciji Republike Slovenije za prestrukturiranje in privatizacijo, Kotnikova 28, Ljubljana.

GOZDNO GOSPODARSTVO
SLOVENJ GRADEC

VIHARNIK

izdaja Gozdno gospodarstvo Slovenj Gradec

2380 Slovenj Gradec, Voračev trg 1, telefon 0602/41-568

Direktor Hubert Dolinšek

Uredniški odbor: Ida Robnik, Majda Klemenšek in Gorazd Mlinšek.

Urednica: Ida Robnik.

Lektorica: Majda Klemenšek.

Idejna zasnova in prelom: Peter Vernik.

Oblikovalska realizacija: Umetniška delavnica IDEA, Maribor.

Računalniška postavitev in priprava za tisk: Grafična forma Hutter, Maribor.

Tisk: Odtis, Ravne.

Naklada 1650 izvodov. Vse pravice pridržane. Copyright Gozdno gospodarstvo 1997. Na podlagi mnenja Ministrstva za informiranje z dne 30. 1. 1992 je VIHARNIK proizvod informativnega značaja iz 13. točke tarife številke 3, za kar se plačuje pet odstotni davek od prometa proizvodov. Avtor fotografije na naslovnici: Andrej Šertel.

RAZSTAVA "DOBROTE SLOVENSКИH KMETIJ" NA PTUJU

DANICA ONUK, inž. kmet.

Letos so se že osmič po vrsti slovenske kmetije na Ptuj predstave s svojimi dobrotami. Kot novost so, letos poleg krušnih, mlečnih in suhomesnih izdelkov ocenjevali tudi naravna žganja, olja in kise.

Na razpis za sodelovanje na razstavi je 562 kmetij prijavilo 384 krušnih, 83 mlečnih in 84 mesnih izdelkov, 44 vzorcev kisa, 15 olj in 94 naravnih žganj.

Vzorci žganja, kisa in olja je ocenjevala komisija iz Biotehniške fakultete - oddelka za živilsko tehnologijo, že mesec dni pred razstavo. Čeprav v razpisu ni bilo posebej določeno, so na primer pri žganjih ocenili le tista, ki so imela manj kot 50 vol. % alkohola in tako so med 94 vzorcev ocenili samo 39. Iz ocenjevanja so izločili tudi kise in olja.

Razstava je letos potekala od petka, 4. do ponedeljka, 7. aprila. Kot vedno doslej je bila v Minoritskem samostanu. Za spremembo od prejšnjih let so bili v osrednjem prostoru samostana galerijsko razstavljeni samo kvalitetno ocenjeni izdelki vseh ocenjevalnih skupin (krušni, mlečni, mesni, žganja, olja in kisi), v predprostoru (hodniku) pa ostali mlečni in mesni izdelki. V posebnem prostoru pa se je celovito predstavila Dolenjska z Belo krajino in Posavjem.

S Koroške je letos v ocenjevanju izdelkov sodelovalo 40 kmetij s 46 izdelki (31 krušnimi, 8 suhomesnatimi, 2 mlečnimi, 3 žganji, 1 oljem in 1 kisom). Žganja, olje in kis so bili pri ocenjevanju izločeni, slabo leto je bilo tudi za sušenje mesa, saj so samo tri salame dobile bronasto priznanje, izkazali pa smo se pri krušnih izdelkih in pecivih, posebno pri rženih kruhih, saj so vsa priznanja zanje, razen enega, šla na Koroško.

Pa naštejmo letošnje dobitnike priznanj!

ZLATA PRIZNANJA

SABERČNIK Elizabeta	Breznica 7 Prevalje	rženi kruh
GERDEJ Milka	Ob Meži 10 Mežica	rženi kruh
ROGLIČ Jožica	Tolsti vrh 61 Ravne	rženi kruh
PAVŠE Marjana	Kot 3 Prevalje	rženi kruh
JAKOPIČ - kmetija	Onkraj 4 Mežica	rženi kruh
STRMČNIK Marija	Gmajna 64 Slovenj Gradec	mešani kruh
PAJTLER Marija	Remšnik 15 Podvelka	mešani kruh
PAJTLER Marija	Remšnik 15 Podvelka	skuta
KRAUTBERGER Darinka	Janževski vrh 38 Podvelka	krofi
KREVIH Danica	Podgorje 87 Podgorje	krofi
PAJENK Katja	Sp. Razbor 28 Podgorje	keksi na str.

SREBRNA PRIZNANJA

PETEK Marija	Kot 9 Prevalje	rženi kruh
KAUH - kmetija	Dolga Brda 15 Prevalje	rženi kruh
GALER Marina	Pernice 14 Muta	mešani kruh
LESIČNIK Anica	Goriški vrh 32 Dravograd	janež.upognjenci
PANZI Elizabeta	Mlake 1 Muta	krhki flancati

BRONASTA PRIZNANJA

ŠTAVDEKAR Milka	Strojna 1 a Ravne	rženi kruh
ŠUMNIK Veronika	Stražišče 21 Prevalje	rženi kruh
ODER Marina	Ojstrica 23 Dravograd	rženi kruh
MORI Zdenka	Podkraj 24 Prevalje	polnozrnat kruh
SMOLAK Gertruda	Breznica 7 Prevalje	orehova potica
JAKOPIČ - kmetija	Onkraj 4 Mežica	suha salama
GERDEJ Avgust	Ob Meži 10 Mežica	suha salama
RDEČNIK - kmetija	Sp. Razbor 28 Podgorje	suha salama

POROČAJO IN VABIJO

**Mentorica društva:
AMALIJA CEKLIN**

Za kmečke žene in dekleta smo v okviru društva kmetič Mežiške doline ter v sodelovanju z območno kmetijsko svetovalno službo v zimski sezoni pripravili pester program izobraževanja. Na področju kuli-

narike, aranžiranja cvetja ter vrtarjenja je potekalo 5 tečajev krašenja tort, tečaja priprave zrezkov sta bila dva. Lepo obiskani so bili tudi tečaji kvačkanja, aranžiranja ter izdelave suhega

Tečaj krašenja tort na Slemenu.

Tečaj krašenja tort pri Pungračiču.

cvetja iz papirja. Da pa kmetice zanima tudi predelava mleka na domu, so dokazale na tečaju izdelave poltrdega sira za domačo porabo. Tudi predavanje o kolobarju v kmečkem vrtu je bilo kar dobro obiskano. Uspeli so še: enodnevni izlet v Zreče, tečaj plesa ter sankaske tekme. Materinski dan smo proslavile s kulturnim programom ter družabnim večerom.

V prejšnji številki Viharnika smo objavili nekaj slik s tečajev. Danes objavljamo še dve s tečajev krašenja tort na SLEMENU ter s kmetije PUN-GRACIČ s Pristave. S fotografij je razvidno, da se tečajev udeležujejo predvsem mlade gospodinje. Vzpodbudno, mar ne?

Pa še nekaj informacij za članice in nečlanice društva!

Zimsko izobraževanje je s tem zaključeno. Seveda pa se bodo naše aktivnosti med letom nadaljevale po programu. Zato vas vabimo, da se v maju udeležite strokovne ekskurzije na ovčerejsko kmetijo WOLLINA v Avstriji. V juniju pa bo enodnevni izlet na VISARJE. Društvo kmetič si želi vašega sodelovanja ter prosi vse tiste, ki še niste plačale članarine za leto 1997, da to storite čimprej. V nasprotnem primeru bomo smatrali, da z društvom ne želite sodelovati in vam tudi vabil ter obvestil ne bomo pošiljali. Istočasno vabimo vse tiste, ki z nami še ne sodelujete, da se včlanite ter s tem pripomorete k uspešnemu delu društva.

POMLADANSKA

Sveže njiva je zorana, iz nedrij njenih se kadi, po njej se zapodi še brana, frizuro lepo ji uredi.

Seme je že posejano, kalčki se odpirajo, življenje novo jim je dano, kvišku k soncu silijo.

Vsa narava se prebuja, ponovno vse ozeleni, prelesten se pogled ponuja, veselje z lic ljudi žari.

Takšna je pomlad na kmetih, čudovita in prekrasna, v rosnih ali v poznih letih je za vsakogar enkratna!

Aleš TACER

DONOSNEJŠA PRIREJA GOVEJEGA MESA

IVAN URŠIČ, dipl. ing. kmet.

Dohodek živinorejcev, ki redijo govedo za prirejo mesa, je čedalje manjši. Odkupne cene za klavno živino nazadujejo, poleg tega pa je ob koncu zime zastal tudi odkup. Upada pa tudi poraba govedine. Pa še mesarji so se založili s cenejšim mesom iz državnih rezerv. Za izvozne spodbude pa se država le stežka in počasi odloča.

V pretežno hribovskih predelih naše Koroške krajine, v oddaljenih krajih, zlasti na manjših kmetijah ukinjajo prodajo mleka. V zadnjih petih letih je kar preko 600 kmetij prenehalo prodajati mleko in to od preko 1000 krav. Mleko ostaja doma in ga namenjajo za vzrejo telet, za prašiče, v manjši meri pa tudi za domačo predelavo. Kakršnakoli je že poraba mleka doma, dohodek je manjši. Vedno več kmetij je prisiljeno usmerjati govedorejo v prirejo mesa, ki je dohodkovno še slabša kot prireja mleka za prodajo.

Na hribovskih kmetijah pa so omejene možnosti za pridelavo obilnih količin cenene krme za intenzivno paitanje v dolgi zimski sezoni. Lažje je rejcem, ki lahko pridelajo obilo kormuze za siliranje. Zato je kvaliteta pitane živine iz hribovskih predelov slabša kot iz ravninskih predelov, kjer lahko intenzivno pitajo s pretežno koruzno silažo. Po podatkih zadružne klavnice v Otiškem vrhu so leta 1996 zaklali preko 2200 glav mlade pitovne živine, od tega je prišlo v I. kvalitetni razred le 13% zaklanih živali, v II. 48%, v III. pa 32%. Razlika v odkupni ceni med I. in III. razredom pa je najmanj 50 tolarjev. Še večja pa je razlika v izplenu mesa, kjer znaša povprečno na govedo v I. razredu 389 kg, v III. razredu pa le 288 kg. Razlika v izkupičku je kar okrog 60.000 tolarjev. Ni zanemarljivo! Vprašanje pa je, ali je v težjih pridelovalnih razmerah možno pridelati še več cenene kvalitetne krme za dolgo zimsko sezono za intenzivnejše paitanje in do kolikšne mere se izplača odkupovati močno krmilo za obogatitev krmnega obroka? Kako iz teh zagat?

Poleg upravičeno pričakovane izdatnejše pomoči države za hribovsko kmetijstvo bomo morali tudi rejci sami preusmerjati rejo klavne živine v donosnejše načine, po

vzoru evropskih hribovskih kmetov (Avstrija, Nemčija), ki na veliko širijo vzrejo krav dojlji in rejnic za odgoj svojega in tudi dodanega teleta na višjo klavno težo, ali pa na paitanje mladih kastratov na paši. Rejo dojlji po novem subvencionira pri nas tudi država. Bistvo te nove reje je, da krava doji tele do konca laktacijske dobe, t.j. do 10 mesecev. Teleta pozimi dokrmiljujejo z mrvo, travno silažo in zadnje mesece pred zakolom še z manjšimi količinami žitnega zdroba (koruza + ječmen). V glavnem pa težijo za tem, da so telitve v prvih mesecih leta, da teleta potem s kravo dojljo preživijo največ časa na paši, brez dokrmiljevanja, kar je najcenejši način te reje. S tako rejo je najbolj smoterno izrabljena visoka krmna vrednost mlade trave. Pašnik mora biti seveda pregrajen v čredinke z električno ograjo, paša pa urejena in nadzorovana. Do konca pašne sezone lahko doseže tele do 300 kg žive teže in lahko gre v zakol, kjer doseže okrog 55 % klavni izkoristek. Odkupna cena pa je med ceno klasičnih klavnih telet in ceno za I. razredno mlado pitano govedo.

Izkopiček za tako vzrejeno 300 kg težko tele, staro 10 mesecev je približno enak kot za 2 leti starega bika, težkega 500 kg. Z vzrejo telet na višjo težo pridemo do dohodka bistveno hitreje kot s klasičnim paitanjem in ceneje z manj dela. Poleg tega pa je čreda za zimsko krmiljenje manjša, saj nam ostanejo samo krave dojlje, ki so ponovno breje.

Dnevni prirast telet, ki so na paši in hkrati sesajo, znaša po avstrijskih in tudi naših izkušnjah okrog 1 kg na dan. Na hektaru urejenega pašnika pa lahko preživimo 1 do 2 kravi s teleti. Razlika je samo v trajanju pašne sezone, ki se z nadmorsko višino pašnika krajša. Vse strokovne - tehnološke podrobnosti te reje lahko dobite pri svojem kmetijskem svetovalcu. Ta način vzreje telet na višjo težo že poznajo nekatere kmetije na Mariborskem Pohorju, pa tudi v Dravski dolini (Radlje).

Problem ni vzreja, ampak prodaja! Taka teža "teleta", - ki jih v Avstriji na veliko prodajajo kot "STYRIA BEEF", pri nas v Mariboru pa kot "POHORBIF", v ljubljani pa kot

posebno blagovno znamko "ZLATO ZRNO" - pri nas težko prodate. Te novosti ne poznajo ne mesarji, še manj pa potrošniki. Meso na višjo težo vzrejenih telet na sonaraven način je odlične kakovosti, posebej primerno za pečenje na žaru. Meso v Avstriji posebej pripravijo za prodajo v 10 kg zavojih. Po zakolu mora biti trup najmanj 7 dni obešen v hladnem prostoru pri + 2 do + 3 stopinje C. To meso označujejo kot "BIO", saj je pridobljeno na najbolj naraven način.

Naše tržišče bo to novo vrsto "teletine" vsekakor sprejelo. Saj porabimo kar precej teletine. V naši klavnici so lani zaklali okrog 300 telet, najmanj dvakrat toliko so jih zaklali "na domu". Meso na paši vzrejenih telet, ki sesajo do 10 mesecev, pa je vsekakor boljše, okusnejše saj je "izdelano" iz najdragocenejših naravnih surovin - mleka in sočne trave. Pa še cenejše je od klasične teletine, za rejca pa donosnejše.

Za uveljavitev na tržišču bo potrebna temeljita, dobro organizirana, skupna reklama: rejcev, kmetijskih združenj in klavnice, v sodelovanju s kmetijsko svetovalno službo. Kazalo bi uveljaviti lastno blagovno znamko, n.p.r. "KOROŠKA TELETINA" s poudarkom na izvoru iz naših hribovskih kmetij, ki redijo živino na najvišjih nadmorskih višinah v Sloveniji. Brez reklame tudi v kmetijstvu ne gre več. Naj spomnim na zelo učinkovito reklamo za znamenito čokolado "MILKA", ki jo simbolizira upadljivo modra krava. Ta čokolada, ki je zasvojila staro in mlado, pa verjetno ni nič boljša od naše "GORENUKE". Ja, pa še to: s to čokolado nam severni sosede prodajo precej svojega mleka, ki je glavna sestavina te uvožene sladkobe.

Če se s svojo tržno prirejo kakovostnega mesa ne bomo uspeli uveljaviti na domačem tržišču, bomo še manj kos evropskemu. Ko bodo pri nas v veljavi evropske tržne razmere v okviru EZ, se je bati, da bi naši severni sosede uspešno prodajali našim potrošnikom poleg "MILKE" še "SRYRIA BEEF"! Časa ni na pretek, politiki nas pospešeno vodijo v Evropsko zvezo.

ŠTUDIJSKI KROŽEK JE IZDAL SKRIPTO O STARIH SORTAH SADNEGA DREVJA V MISLINJSKI DOLINI

Mladi iz Društva podeželske mladine Mislinjske doline, ki smo vključeni v študijski krožek o starih sortah sadnega drevja na naših kmetijah, smo konec meseca marca predstavili priročno skripto o starih sortah sadnega drevja na naših kmetijah. Pred dobrim letom smo ustanovili študijski krožek za ohranjanje starih sort sadnega drevja. Tako smo uspeli odkriti kar štirideset različnih sort jablan in hrušk, ki so

najprej smo si pogledali in dokumentirali dia - filme, nato pa se je razvila razprava. Vsi povabljeni zunanji sodelavci in naši lokalni sponzorji, so bili kar nekoliko presenečeni, da se tudi mlajša populacija ukvarja s tako zanimivo temo. Vsi skupaj smo ugotovili, da imajo ti sadovnjaki še poseben pomen, saj povezujejo naselje z obdelano površino in imajo tudi druge prednosti. Njihov vpliv na okolje je ugo-

Udeleženci krožka z mentorico Društva podeželske mladine Mislinjske doline. Z leve: Ciril PERŠE, Marija VAUKAN (mentorica krožka), Milan PARADIŽ, Danica ONUK, Matej SKRIVARNIK in Danilo PUŠNIK.

bile nekoč bolj razširjene kot danes. Raztresene so bile po dolini, kjer so tvorile pestro kulturno krajino, ki je dihala z naravo (ptice, senca, paša, ...). Pri našem delu smo odkrili, da bodo nekatere sorte izumrle. Zato smo celoletno raziskovanje in opisovanje strnili v priročno skripto, ki je obogatena s fotografijo. Na zaključku prvega dela krožka smo v

den, ker čistijo ozračje, zmanjšujejo moč vetra in ohranjajo naravni videz krajine. Globoke korenine teh dreves varujejo zemljo pred erozijo in zadržujejo vlogo v njej. Njihova velika prednost je tudi naravna odpornost na bolezni in škodljivce. Tako škropljenje ni potrebno, zato pri vedno večjem pomanjkanju časa, prihranimo le - tega. Ohranja

Danilo PUŠNIK pri stiskanju mošta

avli osnovne šole Podgorje pripravili razstavo posameznih sort hrušk in jabolk, sušenega sadja in pripravili degustacijo različnih sort "mošta". Prav tako pa smo praktično prikazali, kako se iztisne mošt. Večer je minil v prijetnem vzdušju,

se ravnotežje, ki omogoča življenje naravnim sovražnikom škodljivcev, kot so to ogrožene vrste žužkojedih ptic, pikapolonic, čebel, krvavkinih najezdnikov in drugih. Siničji par in njuni potomci pospravijo letno 20000 do 30000 gosenic in raznih

žuželk. Zadostno število ptic nam nadomesti drage in enostransko učinkovite strupe. V teh visokodebelnih sadovnjakih si lahko ptice najdejo gneznilna mesta, kar v intenzivnih sadovnjakih ne morejo. Še posebno so dobrodošle v sadovnjakih sove, ker uničujejo voluharja in miši. Živinorejci poznajo tudi vrednost paše, ki jo živalim poleg zelo potrebne sence nudijo ti sadovnjaki. Dajejo videz domačnosti in prepoznavnosti. Govore nam o naših prednikih in z njimi vzpostavljamo stik z našimi zanamci.

Kljub vsemu pa moramo iz teh sadovnjakov tudi nekaj iztržiti, na to je opozoril gospod profesor Ušen. Ugotavlja, da je na našem področju dovolj sadja, ki pa ga, žal, ne znamo ponuditi na trg. Zato bi lahko bila predelava sadja in predvsem sušenje le-tega, na marsikateri kmetiji dopolnilna dejavnost.

Najlepše se zahvaljujemo našim gostom in zunanjim sodelavcem, ki so bili pripravljeni sodelovati z nami brez, da bi prejeli honorar in vsem lokalnim sponzorjem, še posebej mestni občini Slovenj Gradec, ki so s svojo podporo pomagali pri izidu skript.

Naša želja je, da nadaljujemo študijski krožek, ki deluje po programu Andragoškega centra Republike Slovenije, s praktičnim delom v samem sadovnjaku. Vsi mladi, ki si želijo pridobiti nekaj znanja iz področja sadjarstva ste vabljeni, da se vključite v sam študijski krožek in v društvo Podeželske mladine Mislinjske doline. Več informacij lahko dobite na Kmetijsko svetovalni službi v Slovenj Gradcu pri ga. Danici Onuk osebno ali na tel. 43-293.

V nadaljevanju vam predstavljam najzgodnejšo jablano in hruško: BELIČNIK in VRBOVKA

BELIČNIK

Izvor

Literatura pravi, da je beličnik stara ruska sorta, ki se je razširila po vsem svetu in jo pridelujejo še sedaj. Pri nas je bila v sadnih izborih do leta 1977, ko so jo začele izpodrivati druge novejšje sorte. Opazovano drevo je bilo posajeno v letu 1950. Raste na nadmorski višini 568 metrov.

Rast drevesa

Opazovano drevo je bilo cepljeno na sejanec. Ker je beličnik šibko rastoča sorta, mu ustrezajo bujne podlage. Drevo je srednje visoko, krošnja pa je široka. Ker drevo v mladosti ni bilo oskrbovano-obrezano, je krošnja preveč gosta zato so plodovi drobnejši, slabše

obarvani in pojavlja se izmenična rodnost. V zadnjih dveh letih je bila jablana pomlajena.

Cvetenje in oplodnja

Cvetel je od 10.-16. maja. Zaradi slabega vremena je bila oplodnja slabša. Ker je jablana v lanskem letu izrazito rodila, bo letošnji pridelek manjši.

Rodnost

Rodi skoraj vsako leto, vendar vsako drugo leto je opaziti manjšo rodnost.

Zorenje in trpežnost

V letu 1996 je začel zoreti 25. julija. Zori neenakomerno, saj so najprej zreli plodovi na osvetljenem delu krošnje. Tako so nekateri plodovi bili zreli šele 10. avgusta. Plodovi so po obiranju uporabni približno 10 dni. V hladni kleti pa počakajo tudi do tri tedne.

Plod

Plodovi so drobni do srednje debeli, občutljivi na pritisk. So okrogle oblike proti muhi so zoženi in imajo dolge peclje. Barva plodov je svetlo zelena do svetlo rumena-voščeno svetlikajoča. Meso je rahlo, prijetno sveže in kiselkasto.

Uporaba

Uporabljamo jih predvsem za prehrano, saj je cenjena predvsem zaradi zgodnjega dozorevanja in prijetnega kiselkastega okusa. Je prvo jabolko, ki dozori v zgodnjem poletju. Gospodinje jo uporabljajo za pripravo štrudljev, pit.

VRBOVKA

Izvor

Hruška je stara okrog 40 let. Cepljeno je bilo na podlago vinske mošnice. Raste na n. v. 470 m in več.

Rast drevesa

Rast je šibka. Ima kratek rodni les. Krošnja je dovolj osvetljena.

Cvetenje in oplodnja

V letu 96 je slabo cvetela. Oplodnje pa ni bilo.

Rodnost

Je izmenična, vsako drugo leto je zelo polna.

Zorenje in trpežnost

Dozori v prvi dekadi avgusta, uporabna je tri tedne.

Plod

Plod je droben, barva plodu pa je rumenkasto zelena. Pecelj je dolg. Plod je izrazito hruškaste oblike. Meso je belo rumene barve. Spoznamo jo po izraziti aromi.

Uporaba

Uporabljamo jo kot zgodnjo jedilno hruško; primerna pa je tudi za sušenje, za kompote, kupe, sadne solate..

Matej SKRIVARNIK ing.kmet.

RAZMIŠLJANJE OB MEDNARODNEM DNEVU MEDICINSKIH SESTER (12. MAJ)

Modra halja s predpasnikom, poškrabljen ovratnik in manšete, belo pokrivalo na strogi počeski, beli ortopedski čevlji... Brez ličil in nakita, kratko pristrženi nohti... Urejena in prijetna! Prijazna in nasmejana, predvsem pa ustrezljiva in iznajdljiva, pacienti jo težko pričakujejo... Kot sončni žarek, ki se zjutraj tiho priplazi ob bolniško posteljo (citiram pripombo, ki sem jo nekoč slišala v bolniški sobi)...

Takšno sem videla kot otrok... Občudovala sem to podobo medicinske sestre. Bila mi je nekako sveta in rada sem z mislijo taval po dolgih bolniških hodnikih in sanjala, sanjala... In, ko se je bilo treba odločiti za poklic, ni bilo težko. Imela sem le eno željo...

Danes medicinskih sester po barvi delovne obleke ne moremo več ločiti od ostalih zdravstvenih delavcev, pokrivalo je predpisano le še pri nekaterih opravilih, čevlji pa so lahko vsakršni... Tudi živahna ličila in kričeči nohti niso nobena redkost. Prenatpane bolniške sobe in čakalnice so sestrice vzele vso milino in potrpežljivost, birokracija jo je pahnila med papirje, neusmiljeni zakoni pa ji nenehno nalagajo nove in nove naloge. Njeno delo je razvrednoteno, motivacije ni...

Sestra sodobnega časa, ne po svoji krivdi...

Precej je k temu pripomogel tudi sodoben šolski sistem. Nekdaj so šla v ta poklic dekleta (redkeje fantje) iz sočutja do sočloveka, iz potrebe, pomagati komu, danes pa se jih veliko odloči za zdravstveno šolo zato, ker pač iz takšnih ali drugačnih razlogov nimajo druge izbire... Zgrešeno, popolnoma zgrešeno!

Medicinska sestra pa ostaja medicinska sestra, ne glede na čas, v katerem živi in dela... Zanja veljajo določena načela, ki so zapisana v kodeksu etike medicinskih sester in zdravstvenih tehnikov Slovenije. Kodeks sestrice nalaga v prvi vrsti skrb za ohranitev življenja in zdravja ljudi, spoštovanje pravice varovanca do izbire in odločanja, dolžnost varovanja poklicnih skrivnosti, spoštovanje dostojanstva in zasebnosti varovanca v vseh stadijih zdravja, nudenje kompletne

zdravstvene nege itd...

Pojem medicinska sestra, ki je v vsesplošni miselnosti ljudi povezana le z bolnikom in z zdravstveno nego, torej pomeni dosti več... Sestra ni le negovalka, njena prvenstvena naloga je vzgoja za zdravje in šele za tem vzgoja za življenje z boleznijo, bodisi akutno ali kronično.

V svojem delovnem obdobju sem počela že marsikaj. Okusila sem delo bolnišnične sestre in delo ambulantne v zdravstvenem domu, nazadnje pa pristala v preventivi, katere cilj je: ohraniti zdravje pri zdravem varovancu, bolnemu pomagati, da bo čimprej okreval, kronično bolnega pa naučiti živeti z njegovo boleznijo.

Skrb za zdravje ljudi je sicer prednostna naloga vseh zdravstvenih programov in naloge vseh zdravstvenih delavcev, a vendar nekoliko oddaljena od vsakdana in ljudem skoraj neznana, zato vam jo želim z opisom delovnega dneva preventivne sestre, približati.

Ponedeljek, ob 6.00

Jutranji klepet ob kavici, kjer se zvrstijo dogodki popoldneva in vedno prekratke noči, nato pa skok v računalnik. Zdravstveni dom Radlje nujno potrebuje več diet za potrebe ambulant. Berem, preverjam, kdaj smo nazadnje korigirali... Kličem splošno bolnišnico. Konzultacija z dietetičarko o morebitnih spremembah pri posameznih dietah... Popravljam, tiskam in tekste odnesem v razumnoževalnico.

8.00

Zazvoni telefon. Ravnatelj osnovne šole želi predavatelja za temo "Zdrava prehrana šolarja" na roditeljskem sestanku. Na sistematskem pregledu je bilo namreč ugotovljeno, da je precej otrok slabokrvnih, v povprečju pa so predebeli. Že v četrtek, ob 16. uri. Malo časa za pripravo, a priložnosti srečanja s starši ne smemo izgubiti. Telefoniram, Zdravstveni dom Slovenj Gradec, Mislinja in spet Slovenj Gradec. Po nekem čudežu mi uspe "nažicati" patronažno ses-

tro z obljubo, da ji takoj priskrbim strokovno literaturo in avdiovizualne pripomočke. Hitro skombiniram še prevoz obljubljenega materiala do Slovenj Gradca in svečano sporočim gospodu ravnatelju, da je za četrtek vse O.K.

Okrog 8.45

Lahen tok, tok, tok po vratih pisarne. Prosim! Prestrašena srednješolka išče sestro iz posvetovalnice za mlade. Ponudim ji stol. Ne ve, kje naj začne. Sprva histeričen smeh, nato jok. Tišina... Pa spet jok in smeh. Končno spregovori. S starši odpotuje na morje, sumi pa, da je noseča. Menstruacija kasni tri tedne... Tudi sicer je perilo neredno, a tokrat s fantom nista pazila... Otroka še ne želi imeti, ker je še vse pred njo...

Zatem steče vse po ustaljenem tiru. Steklenička, urin, nalepka, sprehod do laboratorija... Že tretjič ta mesec na moje ime delajo nosečnosti test, čeprav sem za takšne "hece" že dalj časa nedovzetna...

10.30

Oddahnem si. Test nosečnosti je negativen. V takšnih primerih skoraj vedno jokam. Od sreče! Ker moram na predavanje spolne vzgoje v OŠ, prosim sodelavko, da v mojem imenu razveseli mladoletnico o negativnem rezultatu in ji zaželi prijetno letovanje na morju. Takoj, ko se vrne, pa naj se s fantom oglasita v posvetovalnici za mlade zaradi posveta o kontracepciji.

11.20

Šolski zvonec naznani pričetek moje učne delavnice. Že v zbornici me razveselijo, da grem tokrat v najtežavnejši razred. Opozorijo me na motečega učenca, ki s seboj potegne celo skupino. Torej, mi danes usoda ni naklonjena... Zopet zgubljen dan, eno delo zaman, pokvarjen popoldan...

Misel na srečen izid dogodkov zadnjih ur me spet spravi v red. Samozavestno stopim v razred, se predstavim, napovem današnjo temo in svoje želje s potekom učnih ur. Prosim učence, da mi, kot nepedagoškemu delavcu, pri izvedbi pomagajo, tiste pa, ki jih tema ne zanima, prosim, da mirno zapustijo

razred (po tihem se vedno bojim, da bo to moja mikavno ponudbo kdo izkoristil, a k sreči nihče ni tako predrzen, nekoliko pa privlači tudi zanimiva vsebina...). Po pripombah skupine hitro izsledim motečega učenca, ki ga takoj zaposlim pri delu z diapozitivi. Čeprav to ni nobena umetnost, ga med izvajanjem neutrudno hvalim. Dve učni uri mineta, kot bi trenil, v popolni tišini in na željo učencev celo brez odmora. Pedagoška vodja šole je presenečena. Dvakrat je vstopila v razred, da se je prepričala, ali smo sploh še na šoli...

13.00

V zbornici poiščem še psihologa in hitro preletiva anonimna vprašanja iz skrinjice "Zaupaj mi", ki so jih napisali učenci. Pisne odgovore jim vračamo pod željeno šifro na stenski tabli. Na zdravstvena vprašanja odgovarjamo zdravstveni delavci, zato le-ta izločiva in odnesem jih s seboj.

Med vožnjo proti domu pa v mislih že nastaja jutrišnji dan... Na tri vprašanja učencev bom odgovorila sama, eno vprašanje ponese k šolski zdravnici, eno k dermatologinji... To bom postorila zjutraj, pred odhodom na teren...

Preventivna sestra

MILI MOJ ČMRLJ

Pričenjam pisati basni,
kajti vse je racionalizacija,
tudi moje nespešne noči,
ko hlepim po tebi
sliši se res živalsko
vseeno je, kaj mi daš,
moram se tako ali tako
sestaviti skupaj,
moje tipalke so omrtvičene,
ljubim tvoje želo
prizadevam si razpreti klešče
vpetost boli
zblaznela nisem od muk
uboge žuželke
Auuuuuuuuuu.....

M. GREGORIN

VSE SVOJE ŽIVLJENJE ZVEST GOZDU IN LOVU

Malo je takih, kot je Rajko Rozman iz Mislinje, ki ima za seboj lepo in bogato življensko pot. Vse skozi je bil zvest gozdu in lovu, zato se svoje bogate življenske poti rad spominja. Izhaja iz številne Rozmanove družine in tudi njegov oče Karel Rozman je bil zaposlen v gozdarstvu, bil je revirni vodja in državni lovec pri takratnem veleposestniku Arturju Pergerju. Po očetovem vzoru je tudi Rajko Rozman odšel med gozdarje, že kot šolarček pa se je navdušil tudi za lovstvo in lovec je še danes. Čeprav Rajko že nekaj let uživa zasluženi pokoj, se svoje življenske poti rad spominja, posebno ponosen pa je na svojega očeta Karla, ki ga je še kot neboljenega pobiča navdušil na lovstvo, pozneje pa še za gozdarstvo. "Veste, moj oče je bil z dušo in telesom lovec in gozdar, zato mi je velikokrat dejal: 'Ti boš lovec in gozdar, če želiš, da ti bo dobro v življenju!' In res je bilo tako. Do lova sem dobil veliko veselje in z očetom sem pričel odhajati na lov.

Spominjam se, da sem moral zgodaj vstajati, da sem šel z očetom v planino. Opazoval sem naravo in divjad. To je bilo največje veselje vseskozi v lovstvu. Mnogi mislijo, da lovci samo streljamo in pobijamo, pa se motijo," pravi Rajko Rozman. Ob tem, ko je Rajko Rozman postal že pravi lovec in ljubitelj narave, je začel razmišljati o zaposlitvi. Spomnil se je besed svojega očeta Karla, da če hoče, da mu bo dobro v življenju, naj bo gozdar. "Res je, spomnil sem se besed očeta, ko mi je dejal, naj bom gozdar. Leta 1940 sem šel v gozdarsko šolo v Maribor, ki sem jo kljub vojni uspešno končal. Leta 1945 sem v jeseni nastopil službo pri veleposestniku Času, po domače Lužniku v Dovžah kot revirni vodja. Prevzel sem njegovo planino in bil tu zaposlen vse do leta 1953, ko sem odšel v revir Glažuto in Tolsti vrh, po letu 1963 pa sem prevzel polovico državnega in zasebnega revirja kmetov. Dela je bilo več kot preveč, saj smo sekali po

tistem znanem petletnem planu, po katerem se je včasih delala tudi škoda. Pa kaj smo si hoteli, taka so bila navodila in mi smo morali delati po njih. Delo je bilo težko in naporno še posebno zato, ker nismo imeli na voljo prevoznih sredstev, da bi se vozili na "šiht" tako, kot se vozijo danes. Ko je po Mislinjskem jarku bila železnica, smo se po njej vozili in spravljali hlodovino v dolino, leta 1957 pa so jo razdrli in uničili in s tem naredili nepopisno škodo," se spominja Rajko Rozman.

ogromno in spominjam se, da smo imeli deljeni delovni čas, kar nam je delalo težave. računalnikov nismo poznali in računali smo vse ročno, le proti koncu so že prišli računalniki, ki so nekoliko olajšali delo. Celih 34 let sem bila zaposlena na gozdarstvu, vse do leta 1979, ko sem odšla v pokoj, pa lahko rečem, da me na vse to vežejo lepi in nepozabni spomini," pravi Fanika Rozman. Ko Rajko Rozman brska po svojih lovskih spominih, ima za seboj veliko lepih in zanimivih

Fanika in Rajko Rozman

Rajko Rozman ob lovskih trofejah

V GOZDARSTVU TUDI NJEGOVA ŽENA

Tako kot Rajko Rozman pa je bila v gozdarstvu zaposlena tudi njegova žena Fanika. Po končani meščanski šoli leta 1939 je dobila zaposlitev na občini Mislinja, v kateri je županoval Ivan Tovšak. Proti koncu leta 1945 si je poiskala novo zaposlitev in sicer na Oskrbni, to podjetje pa se je pozneje preimenovalo v Gozdno gospodarski obrat. "Vse skozi od leta 1945, ko sem bila zaposlena v gozdarstvu, sem delala v računovodstvu in administraciji. Dela je bilo

dogodivščin. Ko ga povprašamo, kdaj je bila za njega najbogatejša lovška sezona nam pove, da je leta bila od prvega novembra 1945 pa do 31. marca leta 1946. Tisto zimo je uplenil kar 26 lisic. "Veliko noči je bilo neprespanih in zmrzoval sem ob čakanju na lisice, če pa sem kaj uplenil, pa je bil za mene to najlepši lovski trenutek", pripoveduje Rajko Rozman.

DOBER LOVEC VIDER

Stanovski prijatelji Rajka Rozmana so vedno radi govorili, da je bil vseskozi dober

poznavalec narave in odličen lovec. Posebno dober lovec pa je bil na vidre in njegov prijatelj, danes že pokojni, je o Rajku Rozmanu takole zapisal: "Rajko Rozman, logar iz Mislinje, sodi med najboljše lovce vider v Mislinjski dolini. To svojo lovsko spretnost je nedvomno podedoval po svojem očetu, ki je bil dolga leta lovski čuvaj in poseben mojster za zatiranje roparic v lovišču. Lisica, kuna ali divja mačka je hitro pobrala grizljaj, kajti pasti starega lovca so bile zelo mojstersko nastavljene. zanesljivo pa je zasledoval tudi vidre ob potokih in dobro je vedel za vstope in izstope ter jih uspešno lovil. Čeprav te lovke spretnosti ni izdal (sin Rajko pravi, da še njemu ne), postaja Rajko iz leta v leto vse večji specialist prav v lovu na vidre. Vidre, ki jih je v reki Mislinji še v gornjem toku, kjer so stari jezovi, zaraščeno obrežje in hudourniške pregrade, so za Rajka najlepša lovišča vider. Zato pa si je Rajko izbral prav ta mesta, saj so zelo pripravna za nastavljanje stopalk. Ker pa vidrin kožušček velja kar lepe denarce, jih lovijo tudi drugi lovci vzdolž Mislinje. Vidre, ki pridejo iz spodnjega v zgornji tok, se ne strokovno nastavljenim pastem drugih lovcev kar spretno umikajo in le redko katerega izmed njih osreči tu pa tam s svojim kožuščkom. Rajkovim pastem pa se je težko izogniti. Življenje vider pozna zelo dobro, zato past le redko nastavi v prazno. Okoli leta 1960 pa je Rajko ujel vidro težko 9,87 kg, kar je bila za njega posebna lovsko trofeja."

Ko danes na jesen življenja v svoji hišici ob gozdu Rajko in Fanika Rozman uživata svoj zaslužen pokoj, ni dneva, da se ne bi spomnila svojih sodelavcev in težko prehojene poti. Kot sama pravita, je bilo težko, pa vendar lepo in veselo. Zato Rajko Rozman še danes rad zaide v naravo in gozd, ki mu je bil vseskozi življenjski sopotnik.

F. JURAC

ZLATA POROKA ZAKONCEV DOBNIK

Letos zadnjo soboto v aprilu sta pred županom občine Radlje Hermanom TOMAŽIČEM petdeset let zvestobe potrdila Marija in Jakob DOBNIK iz Sv. Treh kraljev nad Radljami, nato pa je sledila še cerkvena poroka v podružni cerkvi, po kateri je kraj zopet dobil nazaj svoje staro ime. V tej cerkvi je bila ob lepem in toplem pomladnem dnevu tudi prva poroka z istim "ženinom", se spominja dobrodušna "mladenka". "Nisva

Šest let starejšemu Jakobu pa je zibka stekla više v hribih, pri Pernatovi bajti, kjer so se rodili trije fantje in tri dekleta. Ker v teh trdih časih ni bilo dovolj kruha za vse, je moral že zgodaj služiti, najprej kot pastirček, ki je zrastel v hlapca. Še se spominja zgodnjega vstajanja, ko je moral še pred odhodom v šolo napasti živino. Komaj je iz dečka zrastel v fanta, že ga je v najlepših fantovskih letih zajel vrtnec druge svetovne vojne, ko

v zakonski par in v zakonu sta podarila življenje trem fantičem. Čeprav je bil mož zaposlen, pove Micka: "Nisva dobila nobenih nakaznic in ne doklad, ker sva imela krpo strme zemlje. Celo z obvezno oddajo so nas bremenili. Pa tudi te težave so minile."

Zdaj se počutita srečna v tem prijetnem skromnem domu, v dobrem sožitju sina Karlija ter snahe Irene in vnukinje Melite. Tudi sinova Jože in Rudi sta si

Zakonca DOBNIK z ožjimi potomci

hotela teh ceremonij, a so potomci tako dolgo sitnarili, da sva privolila. Zdaj sva jim hvaležna za to pozornost, ki nam bo vsem ostala v lepem spominu."

Njun domek je prislonjen v strm breg, ki se začne dvigovati proti planinam, sicer pa v skritem kotičku, odmaknjen od Drave. Prav v tem domu, kjer se je reklo pri Spodnjem Krautiču, je pred 72 leti steklo življenje Micki in še dvema sestrama pepci in Tini. Kar precej trdo je bilo življenje na tej strmi freti, pravi Micka. Živeli so skromno ter zadovoljno ob številnih dninah pri okoliških kmetih.

je bil prisilno mobiliziran ter ranjen. Izgubil je desno oko, kasneje pa so ga ujeli Rusi in polni dve leti je preživel na Uralu težke ujetniške čase, posebej še pozimi, ko so mnogi ujetniki pri - 40 °C omrznili na nogah, veliko jih je pa tudi umrlo. Šele leta 1946 se je srečno vrnil v domovino. Čeprav so se tudi tu hudo poznale posledice vojne, je bil to zanj najlepši dan. To je le delček spominov.

Ob vrnitvi domov si je Jakob kmalu našel svojo izvoljenko, Sp. Krautičevo Micko, ki je po starših podedovala to skromno bajtico in ljubezen ju je združila

zgradila domove na tem koncu in so si složno pomagali drug drugemu. Sin Karli si je omislil čredo ovac, da popasejo tisto bregovje, ki so ga prej s težavo obdelovali.

Jakob je še povedal, da bi mu bilo sedaj v življenju prav lepo, če mu ne bi močno opešal vid na levo oko, desnega je izgubil v vojni in ne more brati in opravljati drugih del, čeprav bi še rad.

V imenu vseh, ki ju poznamo, želim, da bi zdrava in čila dočakala biserno poroko.

Ludvik MORI

VAROVALNA PREHRANA

**PRED ARTERIOSKLEROZO
IN POVIŠANIMI MAŠČOBAMI V
KRVI**

Pomladanski meseci so čas, ko radi obračunamo z odvečno navleko, ki se je nabrala skozi puste zimske mesece. Ena izmed teh nevšečnosti je gotovo tudi kakšen centimeter več okrog pasu, zaradi načina zimskega prehranjevanja pa celo povišana katera od maščob v krvi itd.

Torej, storimo nekaj zase!

Vsaj za nekaj časa prekinimo s starim načinom življenja in upoštevajmo nekaj osnovnih pravil zdravega prehranjevanja. Morda nam bo postalo všeč, ker se bomo ob tem bolje počutili in nam bo počasi prišlo celo v navado...

Svetujemo vam:

1. Imejte pet obrokov na dan!
2. Živila le kuhajte, dušite ali pecite na žaru! Maščob nikoli ne pregrejte! Praženje in cvrtje je prepovedano!
3. V prehrano vključite več celuloze, sadja in zelenjave!
4. Zaužijte vsaj dva litra tekočine na dan!
5. Živila dobro prežvečite (Uredite si zobovje!)
6. Vsaj enkrat dnevno opravljajte fizično - rekreacijsko delo tako dolgo, da se boste spotili!
7. Telesna teža ne sme presegati 10% idealne telesne teže! Če ste predebeli, shujšajte! Posvetujte se o tem s svojim zdravnikom in dietetikom, da boste osvojili svoj lasten prehrambeni načrt!
8. Po možnosti odstranite tudi ostale dejavnike tveganja (duševna pretrujenost, kajenje, telesna neaktivnost, motnje v presnovi sladkorja in maščob, zvišan krvni sladkor itd.)!

Dovoljena živila:

pijače: voda, vsi zeliščni čaji brez sladkorja, naravni sadni sokovi, razredčeni z vodo
mleko: posneto mleko (1,6% mlečne maščobe ali manj), mlečni izdelki iz posnetega mleka, jogurt "bifidus"
meso: pusta govedina, teletina, kuhana ali dušena divjačina, perutnina brez kože, bele ribe, svinjska ribica, izmed salam le stisnjena govedina
zabela: olje ali margarina (do dve čajni žlički dnevno!)
juhe: posneta goveja, telečja in

kurja juha, zelenjavne juhe
krompir: kuhan, pire krompir, krompirjevi kosmiči
cerealije: zaželjene neolusčene (ovseni kosmiči, neolusčen riž, žitarice)

zelenjava: vse vrste, vsaj v dveh obrokih dnevno

sadje: vse vrste, vsaj v dveh obrokih dnevno

pecivo: pripravljamo na margarini iz posnetega mleka, brez rumenjaka
sladkor: v omejenih količinah

Prepovedana živila:

pijače: sladkane pijače, alkohol!
meso: vso mastno meso, svinjina, morske ribe, mastne sladkovodne ribe, mastne konzerve prekajeno meso, drobovina, suhe in posebne salame, hrenovke
zabela: svinjska mast, zaseka, ocvirki, slanina
juhe: vse mastne in močno zagoščene juhe
krompir: pečen in ocvrt, krompirjevo testo
peciva: vsa peciva s celimi jajci in tista, ki so jim dodane večje količine maščobe, nadevana peciva (potice), vse presladke močnate jedi zakuhe: fritati, ocvrt grah, mesni zavitki.

Kako živila dušimo ali pečemo?

Dušimo v dobro pokriti posodi tako, da v posodo vlijemo olje, malo vrele vode ali juhe, vložimo vanj živilo, osolimo in pokrito dušimo do mehkega.

Če pa želimo živilo peči, pečemo brez dodatka maščobe, živilo pa obdamo z zelenjavo. Lahko pa pečemo živilo v teflonu ali pa zavito v alufolijo. Pred serviranjem dodamo dovoljeno količino olja ali margarine.

Za zagostitev jedi uporabljamo drobtine, podmet, dietni bešamel, nstrgan krompir ali ovsene kosmiče.

Dietni bešamel pripravljamo iz moke, malo vode in margarine. Vse skupaj pustimo vreti, da se zgosti in postane gladka masa. Gotov bešamel primešamo kuhani zelenjavi. Za en obrok potrebujemo eno rezano kavno žličko moke.

Zavod za zdravstveno varstvo Ravne

BESEDE ZA NAŠE ZDRAVJE

Čeprav je že precej odmaknjen dan zdravja, ki smo ga praznovali 7. aprila, bi bilo prijetno in dobro, če bi vsi ljudje naše domovine in sveta bili kar najbolj zdravi skozi vse leto ali celo vse življenje. A to srečo imajo le zelo redki ljudje. Kruta narava in številne bolezni nam tega nikoli niso in ne bodo povsem dopuščale. Da sem ne štejemo tudi boškodb vseh vrst, pa naj jih zakrivimo sami ali drugi faktorji!

Kar veliko pa lahko storimo za svoje zdravje sami, čeprav nam je vedno bolj onesnaženo okolje vse manj naklonjeno. Res, da raznovrstne pijače izdelujemo zato, da si gasimo žejo, naj bi kot pravi pesem: "Po pameti ga pili..."

Drugi sovražnik našega zdravja so tobakični proizvodi. Če se jim že ne moremo povsem odpovedati, jih lahko zelo omejimo. Predvsem ženskam bi lahko zapeli tisto pozabljeno pesem: Tobak je bog ustvaril samo za moški stan, tudi ženske ga kadijo, katerih nič ni sram!" A vse kaže, da je to rastlino

ustvaril hudič. Z njo se zastruplja vse več mladoletnikov, pa tudi marsikatera nosečnica, brez čuta za zdravo potomstvo, strastno uživa v kajenju. Kot poročajo mediji, so vse bolj grozljiva poročila o pohodu mamil med mlade.

Tu je še dieta proti vsakršnim boleznim ter vzdržnost tistih z odvečnimi kilogrami in še bi lahko naštevali, da ne govorimo o varovanju okolja. Lahko bi mu prizanesli z odmetavanjem vsakovrstnih odpadkov, če že velikih onesnaževalcev ne moremo zajezi-ti...

Prijazen pogovor in nasmeš zdravnika in sester pomaga zdraviti tudi bolno dušo ter pripomore k manjši porabi zdravil.

Vsi, ki smo primorani pogostej obiskovati zdravstvene delavce, jim privoščimo prijazen pozdrav tudi zunaj zdravstvenih zavodov in ne hitimo mimo njih kot da jih ne poznamo.

Ludvik MORI

Dr. Franc Heber in sodelavki

LETOVANJE V PRIKOLICI "ČATEŽ"

V Čatežu bomo lahko letovali v juniju, juliju, avgustu in septembru letos v naslednjih terminih:

od 01. 6. do 08. 6. 1997
od 08. 6. do 15. 6. 1997
od 15. 6. do 22. 6. 1997
od 22. 6. do 29. 6. 1997
od 29. 6. do 06. 7. 1997
od 06. 7. do 13. 7. 1997
od 13. 7. do 20. 7. 1997
od 20. 7. do 27. 7. 1997
od 27. 7. do 03. 8. 1997
od 03. 8. do 10. 8. 1997
od 10. 8. do 17. 8. 1997
od 17. 8. do 24. 8. 1997
od 24. 8. do 31. 8. 1997
od 31. 8. do 07. 9. 1997
od 07. 9. do 14. 9. 1997
od 14. 9. do 21. 9. 1997
od 21. 9. do 28. 9. 1997

Izmene so ob 12. uri. Do takrat mora biti prikolica očiščena in pospravljena, ključ pa na recepciji.

Letujejo lahko zaposleni v GG Slovenj Gradec in njihovi družinski člani. Cena za sedemdnevno bivanje v prikolic in kopanje v bazenih (5 kart na dan) je 27.000,00 sit. Znesek plačila za letovanje vam bo služba odtegnila pri osebni dohodku.

Letujete lahko tudi v maju in oktobru. Napotnico za te mesece dobite na tajništvu GG, plačate pa 12 DM po osebi na recepciji letovišča Čatež.

Napotnica ni prenosljiva. Za poškodovane in polomljene stvari v prikolic odgovarja naslovnik napotnice.

Prijavnice boste dobili na poslovne enote. Izpolnjene oddajte svojim sindikalnim zaupnikom.

Prijetno letovanje vam želi Syndikat GG Slovenj Gradec

OKREVANJE V ZDRAVILIŠČU STRUNJAN

Temelj zdravljenja vsake bolezni je zdravstvena vzgoja bolnikov. To še posebej velja za sladkorne bolnike, saj je že dolgo znano, da je za dobro urejeno sladkorno bolezen potrebno aktivno bolnikovo sodelovanje pri zdravljenju. Tega pa ni lahko doseči. Samo znanje o bolezni ne zadošča. Bolnik mora bolezen sprejeti, spremeniti nekatere vedenjske navade in se naučiti, kako lahko živi z njo. Le tako je mogoče, da je tudi s sladkorno boleznijo lahko njegovo življenje kvalitetno.

Društvo diabetikov Slovenj Gradec je pripravilo za svoje člane preventivno okrevanje od 4. do 11. maja 1997 v zdravilišču Strunjan. Poleg 24 članov društva iz Slovenj Gradca je tja s posebnim avtobusom potovalo tudi deset članov društva diabetikov iz Ljubljane. Med člani obeh društev so se spletale prijateljske vezi. Poseben program okrevanja, ki ga je pripravilo zdravilišče Strunjan, je zajemal:

- praktično šolo kuhanja za diabetike,
- vsakodnevno merjenje krvnega sladkorja,
- rekreacijo,
- zdravniška predavanja,
- predstavitev sponzorjev in proizvodov ter njihovo prizadevanje za boljše in bolj kvalitetno življenje diabetikov,
- izlete in zabave.

To je bil skrbno organiziran oddih v prijetni družbi prijateljev, in člani društva so se marsikaj koristnega naučili. Bogat program rekreacije, sprehodov in izletov, ki so bili posebej prilagojeni sladkornim bolnikom, je močno popestril

dopoldanske zdravstvene storitve ter praktično šolo kuhanja za diabetike. Kot vedno doslej, je člane obiskala zdravnica dr. Metka Epšek in program popestrila s strokovnim predavanjem.

Udeleženci so si poleg okolice Strunjana ogledali staro mesto Piran. Na izlete so jih popeljali tudi v zaledje slovenske Istre, kjer so doživeli prekrasen večer na kmečkem turizmu. Ogledali so si starodavno naselje Krkavče in ob tem spoznali, da je marsikaj zanimivega mogoče spoznati tudi v notranjosti primorskega sveta.

S programom okrevanja so udeleženci povsem zadovoljni, saj so si mnogi nabrali novih moči ob svoji aktivni vlogi. Njihovo počutje v Strunjanu je bilo prijetno, sproščeno, razvile so se prijateljske vezi med dvema društvoma, ki že nekaj časa lepo sodelujeta. Zadovoljni so bili tudi z nastanitvijo v bungalovih ali v hotelih. Prijetni so bili tudi stiki z osebjem zdravilišča. Svoje zadovoljstvo so na koncu izrazili v anketi. V zahvali Društva diabetikov Slovenj Gradec zdravilišču Strunjan so med drugim zapisali:

"Mislimo, da s tovrstnimi programi v Vašem zdravilišču še nadaljujete, kar bo zanimanje za okrevanje med diabetiki pri Vas še povečalo in tudi iz našega društva se bomo k Vam radi vračali."

O tem smo lahko z gotovostjo prepričani! Društvo diabetikov Slovenj Gradec pa je s svojo aktivnostjo in originalnostjo znova presenetilo.

Tomislav KLEMENČIČ

Udeleženci preventivnega okrevanja Društva diabetikov Slovenj Gradec v Strunjanu

LETOVANJE V PORTOROŽU

Delavci in upokoјenci Gozdnega gospodarstva Slovenj Gradec lahko tudi letos letujemo v Portorožu v hotelih Bernardin. Hotelske usluge lahko koristimo v obdobju od 1. 5. 1997 do 30. 9. 1997 v hotelu Vile park in od 1. 10. 1997 do 25. 12. 1997 v hotelu Bernardin. Koristimo lahko 500 nočitev po hotelskem ceniku za posamezna obdobja s 50% popustom na storitev. Termin letovanja si lahko rezervirate pri tajnici GG Slovenj Gradec Cvetki BREZOVNIK.

5. SREČANJE KOROŠKIH UPOKOJENIH GOZDARJEV

Klub upokoјenih koroških gozdarjev vabi vse upokoјene gozdarje na **5. SREČANJE**, ki bo v petek, **4. julija 1997** s pričetkom ob 10.00 uri pri **DULERJU** na SELAH.

Vljudno vabljeni!
VEČ NAS BO - LEPŠE BO!

Prijave zbirajo področni poverjeniki do 25. junija 1997.

ODBOR KLUBA

"Preko prepadov Uršlje gore prihaja slika v vaš dom!"
Foto: Gorazd Mlinšek

LJUDJE

IN

DOGODKI

GORA "DEMONA NJARO"

NEVENKA ČAS

Tri dni pred letošnjo prvo polno luno, ko je zima kazala še ostre zobe, se nas je 20 ljubiteljev gora odpravilo v daljino Tanzanijo osvajat najvišji vrh Afrike: mogočno, 5895 m visoko goro "demoni Njaro", bolj znano kot Kilimanjaro.

Ko smo po približno štiriindvajsetih urah potovanja prispeli v Nairobi, se je glavno kenijsko mesto kuhalo v razbeljenem poletnem dopoldnevu. Vajenim slovenske zime nam je pohajala sapa pod odvečno obleko. Nekoliko nam je dvigovalo temperaturo tudi letališko osebje. Ob prihodu so nas namreč zasuli z najrazličnejšimi formularji, ki jih je bilo potrebno izpolniti. V zadušljivi letališki stavbi je bilo to, za normalne razmere nič kaj težavno opravilo, prava muka. Znoj nam je kapljal še od ...! Saj veste, od kod! Nazadnje pa se je izkazalo, da je bil naš trud bolj sam sebi namen: izpolnjene tiskovine so potem, ko sta jih na hitro ošinila vsaj dva uradnika (včasih trije), jedrno zmetali v koš. In pri tem opravilu so bili za spremembo nagli!

A to je druga zgodba, zgodba o afriški "učinkoviti izrabi resursov": človeških in časovnih. O tem bi bilo moč napisati knjigo. Čas ima v Afriki povsem drugačne razsežnosti in pomen. In tej drugačnosti se je treba prilagoditi. Nič ne pomaga slaba volja, nič ne pomaga priganjanje, v Afriki je vse "pole - pole" (počasi - počasi) in pika. Sčasoma sem se na to lagodnost navadila in začela v njej uživati (ne želim pa govoriti o šoku prvih dni po vrnitvi v "zaresno" življenje).

Iz Nairobi smo z avtobusom odpotovali v tanzanijsko mesto Moshi, ki leži na vznožju Kilimanjara. Cesta med mestoma je za afriške razmere presenetljivo dobra, pa tudi sicer je bila pot izjemno zanimiva in slikovita. Vozili smo se skozi izsušeno stepto, kjer se je zemlja pod vročim soncem spremenila v rdečkast prah in v groteksno oblikovanih ogromnih termittnjakov skoraj ne ločiš od posušenega drevja. Srečali smo nasmejane Masaje in z njimi delili obed ob cesti (še danes se sprašujem, kako so na vso hrano, ki so jo dobesedno goltali, reagirali njihovi želodci). Potovali smo mimo vasi in mestec, ki jih sestavlja kopica lesenih kolib, sumljive trdnosti, okrašenih z živopisnimi vabljivimi napisy: Friseur, Hotel, Butcher, Beauty Salon by Mama Jo. Bolj ko smo se bližali mestu Moshi, prijaznejša in bolj zelena je postajala pokrajina. Oblaki, ki vsak dopoldan ovijejo Kilimanjaro, oskrbijo zemljo v okolici s prepotrebno vodo. Nepreglednim nasadom kave so sledili nasadi banan (banane so glavna jed okoliških prebivalcev), pa spet kave...

V ugašajočem dnevu smo potem, ko smo pustili daleč za seboj tudi zelo visoki Mt. Meru (okoli 4500m), prvič zagledali Kilimanjaro. Ob pogledu na goro, ki je kipela visoko pod afriško nebo, oblita z mehko svetlobo zahajajočega sonca, mi je zastal dih in prvič sem podvomila vase. Bom zmogla? Po noči v hotelu Moshi - lahko bi se ji reklo tudi: več ur trajajoči brezupni boj s komarji - pa sem bila z

moralo sploh dokaj na dnu. Brez prave volje sem se skobacala iz postelje in stopila k oknu: pogled na Kilimanjaro, vkopan v večni sneg in led, je bil prelesten.

Z belim pokrivalom je gora v tem okolju delovala neresnično in nisem se več čudila, da so jo toliko časa imeli le za privid. Pobočja afriškega velikana so se bohotila in vabila v čudovitem jutru. Zdela so se na dosegu roke. V tistem trenutku sem pometla z vso negotovostjo: "Stala bom na tem vrhu! Pika!" In sem. Po nekaj dneh takih in drugačnih doživetij, v katerih sem se naučila veliko o drugih, največ pa o sami sebi, sem le dočakala svoj "najvišji" sončni vzhod. A pojdimo po vrsti.

Vstopna točka v nacionalni park Kilimanjaro je Marangu Gate. Po opravljenih formalnostih (najbolj sem si zapomnila podpis izjave o svoji duševni in telesni "neoporečnosti" - torej dobri telesni kondiciji in zdravi pameti!) smo se odpravili prvemu cilju naproti: Mandari.

Naš glavni vodič je bil Makupa, droben možakar, ki je z neverjetno odločnostjo in samozavestjo obvladoval našo številno skupino nosačev.

Pot do Mandare, ki doseže skoraj višino našega Triglava, se vije skozi pragozd. Med hojo so se iz neprehodne goščave razlegali neznani glasovi, prav čudni kriki. Kar zmrznilo me je ob misli, da bi se morala srečati z njihovimi lastniki. Na Mandari so nas namesili v "white house", edino zidano hišo v naselju, pravo strašilo med sicer simpatičnimi lesenimi hiškami, grajenimi v alpskem stilu. Bili smo zelo dobro razpoloženi. Naše moči so bile še sveže, pričakovanje vznemirljivo.

Naslednji dan smo se odpravili proti 1000 m višje ležečemu Horombu (le nekaj metrov mu "manjka", da bi dosegel višino Grossglocknerja). Pragozd je zamenjalo nizko grmičevje, mestoma požgano od nedavnega požara. S požganih pobočij se je širil obupen smrad in dvigoval zadušljiv prah. Nismo mogli izvedeti, kaj je povzročilo požar. Eden izmed nosačev me je "prijazno" podučil, da je

Kilimanjaro vulkan in da je požgano pobočje pač posledica bruhanja vulkana. Sprva sem mislila, da se šali, ali da mu jo je vsaj zagodlo skromno znanje angleščine - pa me je čisto resno gledal. V resnici vulkan že tisoče let ne deluje. Kdo ve, ali je mladi Tanzanijec to tudi vedel in me je imel za naivno turistko, ki bo željno kupila vse, kar ji bo prodal ali pa je res verjel, da se speči velikani od časa do časa še prebudi in nekoliko "osmodi" svoja pogorja.

Na zložni poti do Horomba smo občudovali bujno rastje: rumeno cvetoče grmičevje, katerega cvetovi so me vseskozi spominjali na naše pajkovke pa vitke lobelije in visokorasle senecije...

Hodili smo počasi, saj smo se približevali višini, ki jo lahko nekaterim že zagode z glavobolom, slabostjo in podobnimi višinskimi nevšečnostmi - 3700m.

Ko smo vstopili v naselje na Horombu, je začelo deževati. Kar zadeva vreme, nam je bil Njaro (ali kdorkoli že) res naklonjen. Niti enkrat nas ni zmočilo, kar je pravi čudež, tako vsaj trdijo vsi, ki so se že kdaj pustili prati tropskim nalivom na tej poti.

Zaradi aklimatizacije smo še naslednji dan ostali na Horombu. Vzpeli smo se do 4300 m nadmorske višine, do t.i. "zebrine stene" (vulkanska kamenina in voda sta ustvarili črno - belo progasto steno, ki spominja na zebrino kožo, od tod to ime) pa spet spustili na 3700 m.

Nekaj višinskih težav se je začelo pojavljati: malce glavobola, slabosti, izgube apetita, malodušja... Mene je dajalo slednje. Želela sem si domov. V svojo posteljo. Vse skupaj se mi je zdela malo neumna.

Četrtega jutra smo se prebudili v še en sončen dan. Kibo, višji od dveh vrhov Kilimanjara, je kot kupček talčne smetane na levi kipel izza zelenega pobočja Horomba. Mawenzi, drugi vrh (5125 m) na desni, je bil siv in nekako nezemeljski s svojimi ošiljenimi, krušljivimi pogorji, ki so se kot sulice zažirale v sinje modro nebo.

Bolj kislih obrazov, ker je bila za nami slabo prespana noč in nekoliko nervozni, ker je bila končna preizkušnja že zelo blizu, smo oddajali svojo prtljago nosačem in se odpravljali novih 1000 m višje, proti Kibo Hut (4750 m).

Zelenje Horomba smo pustili za seboj na približno 4300 metrih višine. Zamenjala ga je visokogorska puščava, tolikokrat omenjena kot

Vrh 5895 m, UHURU PEAK, KIBO

HOROMBO 3750 m, v ozadju KIBO - najvišji vrh

"mesečeva pokrajina". Ustreznejše ime zanjo bi težko našli. Pokrajina je spokojna, gola, prašna, posejana z "vulkanskimi jajci" (tako so poimenovali vulkanske izbljvke lepo zaobljenih oblik) in manjšimi kraterji.

Zrak je postajal vse bolj "tenak", koraki vse lažji. Bili smo utrujeni, ko smo v poznem popoldnevu dosegli cilj tistega dne - Kibo Hut. Bili smo že skoraj na višini Mt. Blanca. Glavobol je postal zvesti spremljevalec. Nekaterim jo je višina kar hudo zagodla: Anette, naša "inozemski" članica odprave (prav zaradi nje smo se hvalili, da smo mednarodna odprava) se je morala spustiti do Horomba in pozabiti na vzpon do vrha, Slavko in Alenka sta morala popustiti angini, ostali pa smo bili tako, tako... Nervoza, ki se je v preteklih dneh dvigala tako kot metri na višinomeru, je dosegla vrh. K sreči smo to pravi čas opazili in drug drugega puščali bolj pri miru, ker bi sicer kaj hitro zajadrali v spore. Malo hude krvi je povzročila edino debata o tem, kako bomo opolnoči naskočili vrh.

Na vrh Kilimanjara se praviloma krene opolnoči. Ne gre le za romantiko in doživetje sončnega vzhoda na Gilmans Pointu (čeprav je krasen) ali celo bistroumno tržno potezo Tanzanijcev, pač pa je zadeva v glavnem bolj praktične narave: podnevi bi bila namreč hoja proti vrhu po temnem, strmem vulkanskem grušču, ki bi v sončni pripeki deloval kot kolektor, ubijalska.

Zvečer so torej nekateri med nami želeli malo preurejati klasični, utečeni urnik odhoda in oblikovati različno "močne" skupine, ki bi se ločeno podajale na pot. Na modrovanje sem se z nasmeškom spomnila ponoči, ko nas je Makupa suvereno razporedil v kolono za odhod in v trenutku pometel z vso znanostjo, ki smo jo zganjali okrog tega.

Njegova razporeditev je bila jasna: ženske spredaj, moški zadaj. Konec. Parlamentarizem na taki višini stvari res po nepotrebnem zapleta.

Makupa nas je torej postrojil v kolono, prižgal obvezno cigareto in se zagrizel v pobočje s 60 stopinjskim naklonom: korak, vdih, korak, izdih... pole, pole... V neskončnost. Luna je prijazno osvetljevala našo pot. Zvezde so bile svetlejšje kot kdajkoli. Čutila sem drobno mravljičenje po celem telesu in drget v želodcu. Moja glava je dobivala čudne razsežnosti.

Vsake toliko se je iz sredine kolone oglasilo: "Stop!" Kolona je obstala in počivala. Makupa je vedno znova legel na pobočje, kot da mu je vsak "stop" spodrezal noge. Sama sem se le naslonila na palice. Zdelo se mi je, da bi za tako pogosto leganje in ponovno vstajanje potrošila preveč energije. V takih trenutkih postane človek neverjetno racionalen v potrošnji lastnih moči. Melišču ni in ni bilo konca. Kot da bi želeli zlesti do zvezd! "Le zakaj, za božjo voljo, je ozvezdje Velikega voza obrnjeno narobe?", je bilo vprašanje, ki me je zaposlovalo lep kos poti. Na to "nočno dilemo" sem se spomnila šele potem, ko smo bili že zdavnaj v dolini in se sama sebi od srca nasmejala. Tudi tako ti jo lahko zagode pomanjkanje kisika.

Ko je Mawenzi nasproti nam začel rdeti v rojevajočem se dnevu, okoli pol sedme ure zjutraj, smo končno prisopli do Gilmans Pointa na 5685 metrih nadmorske višine.

Ledeniki, ki so se iz doline zdeli tako neresnični, so bili na naši desni, pred nami pa velikanski krater ugaslega vulkana. Izza Mawenzija je vstajalo sonce, Afrika pod nami se je prebujala v še en vroč dan. Naše moči so bile hudo načete, a doživetje tega jutra je bilo čarobno. Mnogim je ovlažilo oči in zabuhle, blede in utrujene obraze obarvalo z veseljem in srečo.

Na tej točki, ki velja za prvi vrh, smo se razdelili v dve skupini. Prva skupina se je vrnila v Kibo Hut, ostali, osem nas je bilo, pa smo se odpravili še slaba dva kilometra naprej: okrog vulkanskega kraterja na Uhuru Peak, do višine 5895 m, do vrha Kilimanjara.

Neznosno me je bolela glava. Aspirin je na tej višini dokončno zatajil!

Po osmih urah hoje smo le prišli na vrh! Končno!

Z Johnom sva se na ves glas drla: "Uhuru, uhuru!" (zmaga, zmaga!), kot da bi hotela sebe in ostale prepričati, da smo res tam in da ne sanjamo.

Zmeraj se bom spominjala tega jutra in lepote, s kakšno nas je nagradil Njaro potem, ko nas je dodobra izčrpal.

Visoki skladi snega so se lesketali pod najbolj modrim nebom, kar sem ga kdaj videla, sončni žarki pa so na zgoljenih površinah ogromnih ledenih sveč preigravali vse odtenke zelene.

Bogastvo barv, prekipevajočih čustev in zadovoljstva, kakršnega človek občuti le redko.

V lepoto okrog nas se je zoprn mešalo šumenje v ušesih, glavobol, hlastanje za "praznim" zrakom. Iz

doline je vstajal vse močnejši veter in se v sunkih zaganjal v nas. Kot bi nas podil!

Makupa je postajal nestrpen. Priganjal nas je k odhodu. Neradi smo ubogali. Nekateri smo v žep stisnili še kamen (no, bolj pepel kot kamen) v spomin na streho Afrike in se ponovno podali na zelo dolgo pot.

Ja, pot nazaj... O tem raje ne bom pisala. Zdaj sem v glavnem že pozabila na žulje, prislužene pri povratku v dolino in razbolele noge, na pešačenje, ki mu ni in ni bilo konca...

Pot na Kilimanjaro je vsakomur med nami pomenila kaj drugega: nekaterim je bila višinski izziv, drugim je služila za preizkus telesnih zmogljivosti, tretjim je bila zgolj avantura, nenačuden izlet.... V resnici je bila pot vse to. In več. Bila je dragocena življenska izkušnja. Kilimanjaro nam je pokazal, kje so meje naših zmogljivosti. Pokazal nam je tisto najboljše v nas, kdaj pa kdaj tudi tisto najslabše. Med ljudmi je dosti laži. Med goro in človekom jih ni.

Nisem edina, ki bi se še vrnila. Kilimanjaro zaradi svoje nenavadne lepote ostaja večni izziv.

USTANOVNI OBČNI ZBOR MISLINJSKEGA PEVSKEGA DRUŠTVA

V soboto, dne 5. 4. 1997 je bil v Mislinji v gostilni Čebular ustanovni občni zbor mislinjskega pevskega društva. Občni zbor je bil sklican na pobudo okteta Mislinja. Oktet Mislinja je do sedaj deloval v okviru KUD Svoboda Mislinja, ki mu predseduje Peter Tovšak. Ker so bili s takšno organizacijo oktetovci nezadovoljni, so ustanovili svoje društvo. V vabilu so bili poleg tega navedeni še razlogi, da KUD Svoboda Mislinja ni imel volilne konference in da je finančno poslovanje članom nedostopno ter da so

odločitve o delovanju v ozkem familijarnem krogu. Ali so vse te navedbe resnične? Kakorkoli že, mislinjsko pevsko društvo je z ustanovnim občnim zborom pridobilo tudi lastni žiro račun, kamor se bodo stekala sredstva iz proračuna in sredstva sponzorjev. Sredstva bo društvo koristilo v skladu s sprejetim finančnim načrtom.

Društvo je izvolilo tudi predsednika. To funkcijo je prevzel sedanji predsednik okteta Mislinja Mirko Jeromel, podpredsednik pa je Milan Čas.

KUD Svoboda Mislinja že vrsto let uspešno deluje skozi svojo dramsko sekcijo, pihalni orkester ter pevski zbor Fidelis. Upam, da bodo s takim delom tudi še nadaljevali.

Rado JEROMEL

Ustanovni člani pevskega društva Mislinja

GOZDARSKI OBRAT MISLINJA PRED 40 LETI

Presek nekega časovnega obdobja preteklosti in primerjave s sedanjostjo je ena izmed oblik ugotavljanja sprememb v organizaciji in delu gozdarstva. V prispevku želim predstaviti delo mislinjskih gozdarjev izpred štirideset let, ker menim, da so s skupnimi močmi in strokovnim znanjem prispevali k oblikovanju in uresničevanju sonaravnega gospodarjenja z gozdovi, ne glede na organizacijske oblike gozdarstva, ki jih je in bo določala politika.

V tistem obdobju je gozdarski obrat Mislinja zaposloval 116 delavcev in 14 uslužbencev. Vodstveni delavci obrata so bili

pristojni za strokovno delo in gospodarjenje v vseh državnih gozdovih na širšem področju Mislinje.

Sečnja in spravilo je bilo ročno, saj motornih žag ali gozdarskih traktorjev ni bilo. Tudi gozdne prometnice smo gradili ročno, še posebej animalne vlake. Vsa dela pri eksploataciji in spravilu lesa so bila plačana na osnovi akorda (norme), gojenje in varstvo gozdov ter manipulacija lesa na skladiščih je bila plačana po času. Gozdni delavci so uporabljali lastna orodja, za obrabo se jim je obračunaval redni dodatek.

Vlaganja v gozdove so bila relativno visoka. Umetna obnova gozdov je bila najpogostejše opredeljena v preredčenih gozdovih in na večjih prazninah v gozdu, ki so nastajale kot posledica rdeče gnilobe in snegoloma. Priprava tal ob semenitvah drevja je bila razmeroma pogost gojitveni ukrep. Da bi se dosegla racionalnost ukrepov, so morali revirni vodje vse površine zakoličiti, oštevilčiti in izmeriti površino.

Gozdni obrat Mislinja je imel več lastnih drevesnic, saj je bila potrebna velika količina sadik. Nekaj manjših drevesnic so zaradi nerentabilnosti sicer

sistema gozdnih vlak. Najpogostejše pravilno sredstvo je bila konjska in volovska vprega, transport se je po cesti vršil s konjsko vprego, po vlakih pa večinoma z volovsko vprego. Spravilo in prevoz lesa se je pretežno vršil v jesenskih in zimskih mesecih.

Nekaj utrinkov iz gozdarske zgodovine gozdarskega obrata Mislinja naj bi bralce spomnilo na takratne razmere v gozdarstvu, ki so že del naše zgodovine. Tisti čas je zahtevne naloge kolektiv gozdarski obrat Mislinja opravil z vso odgovornostjo na osnovi strokovnih načel in tako postavil temelj

I. vrsta od leve proti desni sedijo:
Dominik PUNGARTNIK, rev.vodja - pokojni, Viktor TASIČ, vodja lesnega skladišča Mislinja - pokojni, Alojz SIMETINGER, rev.vodja,
II. vrsta od leve proti desni sedijo:
Ivan FRIŠKOVEC, rev.vodja; Fanika PIRTOVŠEK, mezdna knjiga;
Franc BLATNIK, šef obrata, Angela ROZMAN, administratorka,
Ivan LEKŠE, pom.šefa obrata,
Stojijo od leve proti desni:
Karl PEČNIK, gozd.del. - pokojni, Ivan VIVOD, skladiščnik in vodja mizarske in kovaške delavnice - pokojni, Vinko ŽOHAR, materialni knjigovodja - pokojni, Jože MRZEL, šofer unimoga - pokojni, Fanika ROZMAN, vodja pisarne, Oto SKOBIR, rev.vodja, Jože RITONJA, vodja les. skladišča Dovže - pokojni, Ivan GOLOB, vodja odpreme lesa obrata, Jože TRETJAK, rev. vodja.

Redni in sezonski delavci na pogozdovanju v revirju Mislinja.

opustili, ostale pa so tri večje drevesnice. Lastne drevesnice so bile pomembne predvsem zaradi vzgoje avtohtonih sadik.

V teh dolgo pričakovanih letih se je uresničila želja zaposlenih gozdarskega obrata, da je zastarelo gozdno železnico v Mislinjskem jarku zamenjala za tisti čas sodobna kamionska cesta. Potrebno je poudariti, da je veliko članov takratnega kolektiva nasprotovalo izgradnji kamionske ceste. Izgradnja osnovne prometne žile je omogočila postopno izgradnjo

indirektni premeni smrekovih monokultur v naraven gospodarski gozd.

Jože TRETJAK

PRVA LJUBEZEN

Bilo je neke noči
moj pogled je zrl ti v oči,
in prosila sem te:
Ne odhajaj!

Vendar odšel si,
ne da bi pomislil,
da si bil
moja prva ljubezen

Simona RAMŠAK

POGOZDOVANJE PO POŽARU V PLEŠIVCU LETA 1933

V Plešivcu pod Uršljo goro je v letih mojega otroštva gospodaril grof Thurn. Pomlad, ko mi je bilo 11 let, je bila zelo suha. Grof Thurn je bil na lovu nekje na Kopi, ki je bila za lovce zelo privlačna. V travo je odvrget cigaretni ogorek, ki pa je začela takoj goreti. Grof je takoj organiziral gašenje. Prišli so delavci, ki so delali na suhodolški žagi in bližnji kmetje. Ogenj, ki se je razširil po celi Kopi, so uspeli omejiti šele v štirinajstih dneh. V teh dneh sem opazovala ogenj od doma od Planinška. Oče mi je pozneje pripovedoval, kako hudo je bilo gasiti,

Za prvo pomladitev Kope je Valentin organiziral razborske žene in dekleta. V naslednjih letih so obnavljali sadike, ki so se med letom posušile.

Leta 1938, ko je v Plešivcu že gospodaril Richard Skubec, sem tudi jaz pomagala pri pogozdovanju, ki ga je organiziral logar Matija Apohal. Sadike smo dobili na Vernarci, kjer so jih v ta namen gojili. Zaslужek nam je izplačal Jan Nemčički vsake štirinajst dni. Bilo je malo, a prislužila sem ga sama.

Štefka MELANŠEK

Fotografija je bila posneta 1933 leta. Na njej boste prepoznali Ano Ravnjak, Heleno Podojstršek, Angelo Triplat, Jerčko Sovinc in najstarejšo Marijo Kos, po domače Česnovnik in ostale.

saj vode ni bilo nikjer v bližini.

Spomladi leta 1933 je na pogorišču organiziral pogozdovanje Valentin Sovinc, ki je bil takrat logar v Plešivcu. Bil je zelo dober in vesten logar. Imel je tudi avto, kar je bilo za nas, razborčane pravo čudo, saj še koles ni bilo veliko v našem kraju.

PRUH

Naš sodelavec, ki se ukvarja z računalništvom, je bil operiran na pruhu.

Diagnoza:
Pretežek računalniški program.

S.d.

IZ RAZBORŠKE KRONIKE

SLIKE IZ STAREGA ALBUMA

Ko gledamo stare slike, se nam tudi spomini vedno vračajo v tiste čase. Spomnimo se ljudi, ki nam zrejo nasproti, nekatere smo poznali še sami, druge pa poznamo iz pripovedovanja naših staršev ali starejših sorodnikov. Vsak izmed njih pa je gotovo doživljal svojo življensko zgodbo in se je moral spoprijemati z življenjem. nekateri bolj, drugi pa manj uspešno, vsi pa so morali prehoditi svojo pot, ki jim je bila usojena in začrtana ob rojstvu. Nekateri so zapustili za seboj trajen spomin v svojih potomcih, drugi pa so odšli brez sledi in nas še samo stare fotografije spominjajo nanje. Vendar pa so si tudi ti zaslužili, da se jih kdaj spomnimo. Mislim, da je ravno objava in opis takih starih fotografij najboljši način, da tudi njih ohranimo v spominu.

Objavljeni dve sliki sta nastali v Razboru v dveh različnih obdobjih, še v stari kraljevini Jugoslaviji. Prva je iz obdobja kmalu po koncu prve svetovne vojne, druga pa malo pred pričetkom druge vojne. Na prvi so razborska dekleta "krencljavke" in fantje, ki so jim pri tem pomagali. Slika je nastala leta 1925, ko je razborska farna cerkev sv. Danijela dobila nov zvon ter so morali cerkev in okolico pripraviti za to veliko krajevno slovesnost.

Druga slika pa je nastala malo pred pričetkom druge vojne okrog leta 1939 - 1940. To so razborska dekleta, združena v verski dekliški skupini "Marijina družba". Ustanovil in vodil jo je takratni razborski župan g. Anton Oblak kmalu potem, ko (nadaljevanje na 22. strani)

Razborska dekleta in fantje pred 70 in 50 leti.

Opis k sliki: Od leve proti desni v prvi vrsti sedijo (imenoval jih bom z domačimi imeni kot so jih takrat imenovali): Potoška Micka, Novakova Micka, Novakova Treza, Varoška Kristina, Varoška Marjeta, Šisernik Ana, Dominova Julka in Radmanova Marjeta. V drugi vrsti so: Zapeška Micka, Molakova Nežka, - ne poznana, Molakova Micka, Knez Ivan - Skobir, Pokleka Marija, Kašnik Ivan - Smolčnik, Kotnikova Ančka, Šašlnov Franc, Krivonogova Tončka, Šašlnov Anza, ostalih ne poznam.

V tretji vrsti so: Leskovšek Angela, Kotnikova Micka, Rdeška Micka, Artviža Micka, - nepoznana, Kristavška Micka, - nepoznana, Končeva Matilda in Radmanova Barba.

(nadaljevanje z 21. strani)

je prišel v Razbor okrog leta 1933 ali 1934. Voditeljica ali "prednica" Marijine družbe pa je bila Antonija Glasenčnik, po domače Zapeška Tončka. Vsa ta dekleta sem tudi sam poznal, nekatera izmed njih so bile tudi moje sošolke na razborški osnovni šoli ter se srečujemo še danes in obujamo spomine na tiste čase. Mislim, da mi ta dekleta, ki so danes matere, tete in babice ni treba posebej predstavljati, ker jih lahko spoznajo tudi mlajše generacije Razborčanov. Opisal pa bi rad prvo, starejšo fotografijo, kar

mi je uspelo zbrati podatkov od mojih starejših sorodnikov, posebno kar mi je povedala moja rajna sestra Marija, ki je tudi na sliki. Nekatere sem še sam poznal, pa tudi živih je še nekaj. Upam, da mi ne bodo potomci teh ljudi štetli v zlo, če sem se pri komu zmotil, ker sem imel najboljši namen, da obudim spomine na ljudi, ki so bili naši predniki in korenine našega rodu. Zaslužili so si, da ohranjamo spomin nanje in se jim s tem oddolžimo za vse, kar so nekdanj za nas storili.

Tekst in slike: Rudi REBERNIK

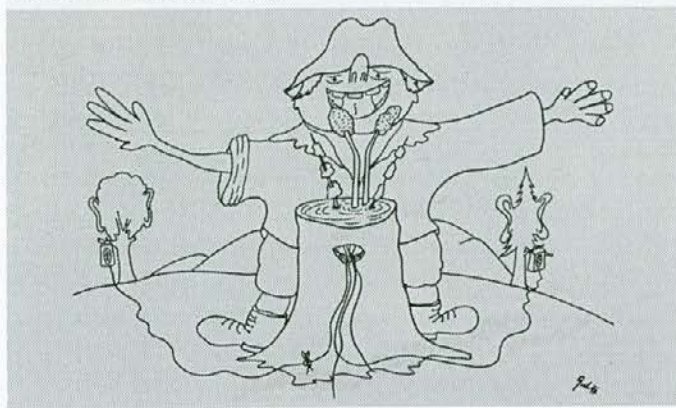
Razborška dekleta in fantje pred 70 in 50 leti.

Opis k sliki: To so razborška dekleta malo pred pričetkom druge svetovne vojne, zbrane v "Marijini družbi" s svojim duhovnim vodjo domačim župnikom g. Antonom Oblakom. Slika je bila posneta pred razborškim župniščem neke nedelje popoldan po nauku in večernicah.

Ta dekleta in fantje, na obeh slikah, si gotovo niso mogli predstavljati, kako se bo praznovalo trideset in pol stoletja pozneje, ko bodo njihovi potomci, druge in tretje generacije blagoslovljale obnovljeno farno cerkev in orgle. Na slavnost so se lahko pripeljali po lepi cesti z avtomobili in to dogajanje posneli na video kasete v spomin za svoje potomce.

Karikatura Gorazd Mlinšek

ZAPIS S POHODA NA GORO OLJKO

Premišljam, kaj naj napišem o tem pohodu, ki sem se ga udeležila v nedeljo, kljub slabim obetom za vreme. Morda je ravno napoved slabega vremena spodbudila mojo žilico za dogodivščine, da sem se podala na pot.

Spet blato in sneg, slaba napoved za planinski pohod. Pa me je že izučilo, da je ne jeml-

Golte in Savinjska dolina, seveda ob jasnem in brezoblačnem vremenu.

Prisojna pobočja so zasajena z vinogradi in posejana z zidanicami.

Leta 1234 je omenjena kot Križna gora. Od srede 17. stoletja sta na njej stali dve kapeli. Cerkev sv. Križa z dvema zvonikoma so zgradili med

Cerkev sv. Križa na gori Oljki

jem stoprocentno resno, kar vreme nariji hudomušno "pletejo" med razpredanjem o gibanju ciklonov in anticiklonov.

Sedaj pa res ne vem, ali se mi sanja, da sije sonce na hiše v Podkrajju nad Velenjem, med katerimi se vzpenjamo. Škarpe ali obzidke vsevpred preraščajo zaplate rumenih, vijoličnih, lila, belih in rdečih drobnih cvetic, katerih imena mi niso poznana, vendar vseeno uživam ob pogledu nanje in moja prijateljica Dragica tudi, hodiva druga ob drugi in si kaževa te lepote. Mala Ana skaklja med nama in pravi, da jo zebe v "trup", nakar se vsi smejimo. Kakšen kuža nam primahlja nasproti in vsi ga pozdravimo. Ja, sedaj pa moram nanizati nekaj dejstev o gori Oljki in cerkvi na njej, KAJTI TO JE CILJ DANAŠNJEGA POHODA.

Gora Oljka (733m) in planinski dom (725 m) je romarska gora ter turistična postojanka z izrednim razgledom: vidijo se Kamniške alpe, Savinjske alpe,

1754 in 1757 leti in spada med najbolj izpostavljene baročne cerkve na Slovenskem.

Leta 1837 in 1932 je del svetišča pogorel. Od stare opreme sta ostala baročni oltar (rezbar F. Gall) in slika "Oljska gora" (F. Bergant).

V sosednji, bogato baročno opremljeni mežnariji je gostišče - kontrolna točka Saleške in Savinjske planinske poti.

Mi pa kot tolikokrat v planinah prelepega razgleda nismo bili deležni, nas je pa vseeno navdajalo veselje nad pomladjo, ki se prebuja tudi na gori Oljki, o čemer nas je prepričevalo mnogo kosov, ki si spletajo gnezdo pod zelenečimi grmi ter prekrasna šoja, s perjem v prepletu bele, modre, črne, rjavkaste barve, ki se sploh ni zmenila za nas v stanju medleče zaljubljenosti v božajoče sonce, ki se mu je nastavljala.

Tako je minil še en lep izlet, pohod, prijateljsko druženje ali kakor koli že.

Milena CIGLER GREGORIN

ZAHVALA

Ob boleči izgubi dragega moža, očeta in dedka

ALOJZA HARTMANA

iz Legna, Šmartna pri Slovenj Gradcu,

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem, znancem in sosedom, ki ste ga v tako velikem številu pospremili na njegovi zadnji poti.

Hvala vsem za pisno in ustno izrečeno sožalje, za darovano cvetje, sveče in svete maše. Hvala gasilskemu društvu iz Legna za spremstvo na pogrebu, govornikoma za izrečene besede slovesa, cerkvenemu pevskemu zboru za zapete žalostinke, za zaigrano tišino in g. kaplanu Tonetu Burji za opravljen pogrebni obred.

Žalujoči: žena Viktorija, sinova Lojzek in Jože in hčerka Marina z družino.

ZAHVALA

Ob boleči izgubi naše drage žene, mame, stare mame in sestre

IVANKE GLASENČNIK

Lavretove mame iz Tomaške vasi

se iskreno zahvaljujemo vsem, ki so jo spremljali na zadnji poti, ji darovali vence, cvetje, sveče in za svete maše. Hvala vsem sosedom in vsem, ki so nam kakorkoli pomagali v najtežjih trenutkih. Iskrena hvala patronažni sestri Mariji Penšek za obiske na

domu, govornikoma za ganljivo izrečene besede slovesa, gasilcem gasilskega društva Golavabuka za spremstvo na pogrebu, jedilnici Kovač iz Šmartna, šmarškim pevcem za zapete žalostinke ter g. nadžupniku Francu Rataju za pogrebni obred ter pogrebni službi Jerneja Zaveršnika iz Šentilja pri Mislinji.

Žalujoči: mož Filip, sin Franc, hčerke Jožefa, Milka, Anica in Marija z družinami ter sestra Vikica.

ZAHVALA

Vse prehitro in mnogo prezgodaj smo se morali posloviti od naše drage žene in sestre

MARTE ROŠAR

iz Tolstega vrha pri Mislinji

Dogorela ji je sveža življenja. Hvala vsem, ki ste jo spremljali v tako

velikem številu na zadnji poti, ji darovali vence, sveče in za svete maše. Iskrena hvala govorniku za poslovilne besede, šentflorjanskim pevcem za zapete žalostinke in g. dekanu Tinetu Tajniku za pogrebni obred. Hvala tudi pogrebni službi Jerneja Zaveršnika iz Šentilja pri Mislinji.

Žalujoči: mož Jakob ter sestre Pepca in Marica z družinami in brat Vinko.

Dve leti že v grobu spiš,
v srcih naših še živiš,
ni ure, dneva, ne noči,
povsod si v naših srcih ti,
saj solza, žalost, bolečina
te zbudila ni,
ostala je praznina,
ki hudo boli.

V SPOMIN

Minili sta dve leti, odkar ni več dragega moža in očeta

JOŽETA PAČNIKA

Fričevega očeta iz Mislinjske Dobrave

Mnogo prezgodaj in vse prehitro si nas zapustil in odšel tja, kjer je mir in

počitek. Spremlja nas bolečina in praznina, ker te več ni. Hvala vsem, ki se ga spominjate in mu prižigate sveče in polagate cvetje v spomin.

Žalujoči: žena Verica in sinovi

Zaman je bil ves boj,
zaman so bili dnevi trpljenja.
Bolezen je bila močnejša
od življenja....

ZAHVALA

Ob vse prerani izgubi ljubega sina

ROBERTA PREVOLNIKA

iz Gornjega Doliča

se zahvaljujem vsem, ki so mi stali ob strani v času njegove bolezni. Hvala

vsem, ki ste ga spremljali na vse prerani zadnji poti in mu darovali vence in cvetje. Iskrena hvala za izraze sožalja in vsem, ki ste mi dajali moč pri soočanju z resnico, da mojega ljubega sina ni več.

Žalujoča: mama Barbara

ZAHVALA

Ob boleči izgubi dragega brata in strica

JOŽETA MIRKACA

iz Golavabuke

se iskreno zahvaljujemo vsem, ki ste ga v tako velikem številu pospremili na njegovi zadnji poti. Hvala vsem, ki ste nam izrazili pisno ali ustno sožalje, darovali cvetje, sveče in za svete maše.

Iskrena hvala vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem, znancem, šmarškim pevcem in družini Breznik iz Pameč za odpete žalostinke, govornikoma Vladu Marzelu in Jožetu Priteržniku ter gospodu kaplanu za opravljen pogrebni obred.

Vsem in vsakemu posebej še enkrat iskrena hvala.

Žalujoči: sestra Marjana in brat Bertl z družinama

Solza kane mi iz očesa,
pred menoj je tvoj obraz.
Odsla si tiho, brez slovesa,
mirno spiš in čakaš nas.
Imela težko si življenje,
nikoli več ne čaka te trpljenje.

SPOMIN

ob desetletnici smrti
MARIJE KOTNIK,
umrle 22. 7. 1987

Ne moremo se sprijazniti z resnico, da te ni in te nikoli več ne bo med nami.

Globoka praznina ostaja zdaj v naših srcih. Hvala vsem, ki se je spominjate in ustavite ob njenem grobu ter ji prižigate sveče in prinašate cvetje.

Hčerke z družinami

*1923
+1997

JOŽE MIRKAC

V petek, 14. 3. 1997 smo se na šmárskem pokopališču solznih oči in z grenko bolečino v prsih zadnjič poslovili od nepozabnega prijatelja.

V času, ko se narava intenzivno prebujala iz zimskega sna, se je ustavilo plemenito srce spoštovanega krajana in dobrega prijatelja Jožeta Mirkaca - po domače Rebrnikovega Pepija - iz Golavabuke. Pred štirimi meseci se ga pričele pestiti bolezenske težave, zaradi katerih je moral poiskati pomoč zdravnika in pozneje bolnišnice. Zdravil se je v bolnišnici Slovenj Gradec in Topolšici. Kljub dobri in strokovni zdravniški oskrbi in še boljši domači negi, se je Pepijevu zdravstveno stanje vidno slabšalo. Bil sem navzoč ob njegovem prihodu iz Topolšice, ko smo njegovo izčrpano telo položili v posteljo. Pepijev živahni pogled pa je še vedno izražal močno življensko voljo, hvaležnost in zaupnost, kot bi hotel reči: "Prišel sem domov k svojim, k sestri Marjani. Zdaj bo spet vse dobro, nič več se mi ne more zgoditi." Toda - žal, zgodilo se je že čez dva dni v slovenjegraški bolnišnici. Ob smrti prijatelja je umrl tudi del nas samih, naših skupnih misli, načrtov in upov. Težko ga bomo pogrešali - tako ožji sorodniki kakor tudi mi prijatelji, sosede in znanci.

Pepi se je rodil pred 74 leti na Rebrnikovi domačiji v Golavabuki, kot najstarejši otrok sedemčlanske družine. Otroška leta mu niso prinesla nič lepega. Dolga pot v šolo in nazaj, potem še paša živine in ovac ter pomoč pri kmetijskih delih, na strmih rebrih posestva, so bila del njegovega vsakdanjika. Po vdoru okupatorja je bil že v letu 1942 mobiliziran v nemško vojsko, iz katere je kot zaveden Slovenec ob prvi priliki, ki se mu je ponudila, koncem 44. leta dezertiral. Leta 1945 se je Rebrnikova domačija zavila v črno, saj je umrla nadvse skrbna mama. Devet let pozneje je umrl še oče, sestra in trije bratje pa so se razšli za boljšim kosom kruha. Tako je že v letu 1958 ostal Pepi sam na kmetiji. Toda ni bil osamljen. Šuštenje listja in tiha opojna

pesem vetra v krošnjah dreves so mu delali družbo. Družbo pa so mu delali tudi sosede Kimbezovi, s katerimi je deloval kot ena družina. Po tragični smrti Kimbeza in njegove žene Marice v letu 1982, sta mlada Verica in Drejček našla v Pepiju skrbnega varuha in vzgojitelja. Pepi je bil tisti, kamor sta se zatekala po tolažbo in nasvete in tisti, ki jima je vedno pomagal in ju bodril.

Tudi sestra in bratje so se radi vračali domov na obiske. Z njimi smo radi prihajali tudi mi znanci in prijatelji, saj smo čutili, da smo vedno dobrodošli. Pepi je bil običajno živahen, šegav in domisel, zato klepet zlepa ni zastal in so naša druženja čisto trajala pozno v noč. V dolino smo se vračali z zavestjo, da nam je bilo lepo in da se kmalu spet vidimo. Prav tako kot sorodniki, prijatelji in znanci, so na Rebrnikovi domačiji bili vedno dobrodošli slučajni popotniki. Vsak je bil povabljen za mizo in bogato pogoščen. Za vsakega je Pepi našel pravo, toplo in človeško besedo. Prepričan sem, da bi Pepi z lačnim in utrujenim popotnikom ne le delil zadnji kos kruha, ampak mu ga celo odstopil. To je tisto, kar ga je vedno delalo velikega v naših očeh in zaradi česar smo danes ponosni, da smo se lahko imenovali njegovi prijatelji.

Pred leti, ob nenadni tragični smrti najmlajšega brata Vanča, sem moral to kruto novico sporočiti Pepiju. Po sporočilu in izrečenem sožalju je nemo obsedel. V oče mu je zablistala solza. Čez čas je mirno dejal: "No, pa je prehodil to trnjevo pot in našel zaslužen mir, nas pa to še čaka." V sredo ob pol desetih je tudi Pepi prehodil to strmo in trnjevo pot. Zaželimo mu blažen počitek in večni mir v domači slovenski zemlji, njegovi pohorski gozdovi pa naj mu pojo večno uspavanko.

Ob tej priliki se želim zahvaliti sestri Marjani in vsem njenim za vso skrb in trud, ki so jo ves čas, zlasti pa še v tem kritičnem obdobju bogato in nesebično poklanjali pokojnemu prijatelju

*1913
+1997

ANA ŽAŽE

V petek, sredi sončnega in vetrovnega aprilskega popoldneva, se je glas leskih zvonov razlegel po naši kotlini in okoliških hribih ter nam naznanil, da se je nekdo za vedno poslovil od nas.

Ko sem zaslišal bitje zvonov z zvonika cerkve Sv. Ane, ki je bilo tega pomladnega dne še posebej jasno in glasno, niti pomislil nisem, da se je od nas poslovila Papeževa Nani, dobra mati, babica, prababica, trdna, vzorna in zavedna slovenska kmetica.

Pokojna Ana Žaže, rojena Metarnik, se je rodila na Papeževi kmetiji na Lešah 18. julija 1913 kot peti oz. zadnji otrok.

Ni imela sreče, da bi spoznala očeta, saj je umrl leta 1915 za jetiko, ko je prišel na bolniški dopust s soške fronte. Hči Ana je bila takrat stara šele dobro leto in pol.

V družini Metarnikovih je bilo pri Papežu pet otrok, tri hčere in dva sinova, ki so odrasli s kmečkim delom.

Leta 1940 se je Papeževa Ani poročila z Jakobom Žaže - Kajžerjevim Jakanom iz Plata. Nastanila sta se na Prevaljah z željo, da bi tukaj skupaj zaživela.

Kmalu zatem se je pričela druga svetovna vojna. Po vdoru nemških okupatorjev se je Papeževa kmetija kot zavedna slovenska kmetija pridružila narodnoosvobodilnemu gibanju. Zato sta bila domača sinova, Anina brata, Jakob in Anton izdana in odpeljana v nemška taborišča, od koder se, žal, nista nikoli vrnila. Doma je ostala le ostarela mati in žena sina Jakoba z majhnima otrokoma, ki pa sami niso zmogli dela na veliki kmetiji. Zato sta se morala na Papežev "grunt" vrniti Ana in mož Jaka in pričeti s kmetovanjem.

Usoda, ki je ne izbiramo sami, ju je na Papeževi kmetiji združevala dolga leta. Rodili so se jima štirje otroci, tri

hčere Anica, Olga, Mojca in sin Jaki, ki so odrasli z očetovo in materino skrbjo za družino, delo in kmetijo. Ko se dekleta odrasla, so se poročile in odšle z doma.

Ko je leta 1975 umrl mož Jaka, sta ostala s sinom Jakijem sama na veliki kmetiji. Materina skrb, pa tudi delo, ki ga ni nikoli zmanjkalo, sta se sedaj še povečala. Na kmetiji je bilo vedno dosti pridnih delavcev, ki so pomagali pri delu na polju, travniku, "v lesu", pri planiranju in odvodnjavanju zemljišč ali pa pri nenehni obnovi objektov na Papeževi domačiji. Tudi zanje je vsa dolga leta skrbela Papeževa Nani, da niso bili lačni in ne žejni. Z vsakim se je rada pogovarjala o tem in onem. Še posebej rada se je vsa leta spominjala svojih bratov, ki se nikoli nista vrnila. Pomagala in svetovala je sinu Jakiju pri njegovem vzornem urejanju in vodenju kmetije ter se z njim tudi veselila vseh doseženih uspehov, saj je vedela, da je v vse uspehe vtikano trdo delo. Tega je bila tudi sama vajena.

Ko si je pokojna Nani pred skoraj petimi leti že drugič zlomila nogo, je obležala in tudi resno zbolela. Dolgo je kljubovala in se borila. Vsa ta leta sta zanj skrbela sin Jaki in Magda Štrigl. Pa tudi hčerke so prihajale, če so le zmogle, saj imajo vsaka svojo družino in svoje skrbi.

Od Papeževe mame smo se na pokopališču svete Barbare zadnjič poslovili v ponedeljek 15. 4. 1997. Ohranili jo bomo v lepem spominu.

V imenu krajevne skupnosti Leše in v svojem imenu izrekam žalujočim hčerkam Anici, Olgi, Mojci, sinu Jakiju in njihovim družinam ter vsem ostalim sorodnikom iskreno sožalje.

Stanislav OVNIČ

V SPOMIN

17. aprila je minilo leto dni, odkar nas je za vedno zapustil dragi mož, oče in dedek

MIRKO HORVAT

Iz Podgorja pri Slovenj Gradcu. Hvala vsem, ki se ga kakorkoli spominjate.

Žalujoci: vsi njegovi

ZAHVALA

Mnogo prezgodaj smo izgubili našega dragega brata, strica, botra in svaka

PAVLA ŽVIKARTA

Sedarjevega Pavlija iz Gmajne

Vsem, ki ste ga spremljali na zadnji poti, mu darovali vence, cvetje, sveče ter za svete maše, se iskreno zahvaljujemo. Hvala sosedom in prijateljem, ki so nam kakorkoli pomagali v najhujših

trenutkih. Hvala gospodinu Slavku Slemeniku za izrečene besede pred odprtem grobu, starotrškim pevcom za zapete žalostinke in g. župniku Gabrijelu Knezu za opravljen pogrebni obred. Hvala tudi Simonu Repniku za zaigrano Tišino ter praporščakom. Žalujoci: brata Ivan in Jože, sestre Marija, Zofka, Nada in Anica z družinami ter ostali sorodniki.

*1916
+1997

Kot jutro se življenje prebudi. Nato raste in zaživi dan - ali s soncem obsijan, z oblaki, morda s solzami zastrt.

ANA ZUPANC - PISTOTNICA

Pokojni Pistotnikovi Ani se je življenje prebudilo 20. 7. 1916 na Brdih pri Vinarniki med 8. otroki kot živahni, zvedavi deklici. Otroška in šolska leta so jo oblikovala v zalo, veselo dekle, ki je rado pelo. Kot 20 - letna mladenka se je poročila s Pistotnikovim Francem od sv. Duha nad Podgorjem in zagospodinjila na Pistotnikovini. Grenko kapljo v njun zakon ji je kanila narava s tem, da jima z možem ni naklonila otrok. Nadomestilo sta iskala v rejniki.

Neštetokrat je v cerkvi sv. Duha pozvanjala krajanom, jih vabila k maši, lepi nedelji, odganjala hudo uro. In ravno pri pozvanjanju k hudi uri je strela udarila v zvonik in rejenko Katiko, ki sta jo z možem imela zelo rada, ubila.

V vojnem času je pokojnica z možem bila partizanom velika dobrotnica. Ves čas po vojni, dokler ji je zdravje

dopuščalo, je oskrbovala partizansko grobišče pri sv. Duhu, za kar ji je organizacija ZB Podgorje zelo hvaležna.

Z možem so jima pričele pešati moči in našla sta s srečno rako družino Vere in Branka Nabernikova, ki sta jima jesen življenja olajšala in zanju in domačijo lepo skrbela. Tako bo Pistotnikovina živela naprej in se razvijala s hvaležnimi spomini na pokojna, ki sta jim ustvarila osnovo za gospodarstvo. Prepričani smo, da bo vaša gomila, draga Ančka, vedno skrbno negovana, obdana s cvetjem, ki ste ga imeli tako radi, da bo v vaši kapelici še naprej tako lepo in partizansko grobišče urejeno. Za to sta zagotovila dobra in skrbna vaša naslednika. Poživajte v miru in naj vam dih pomladi poje uspavanko!

Anica MEH

*1910
+1997

ANGELA GORENŠEK - HOVNIK

V ponedeljek, 19. maja 1997 smo se v Kotljah z žalostjo v srcih, po stari slovenski navadi poslovili od prijaznega, čudovitega in plamenitega človeka - od Angele Gorenšek, roj. Hovnik, Vužnikove Gele. Umrla je v 88 letu življenja v bolnišnici v Slovenj Gradcu.

Vužnikova Gela se je rodila kot drugi otrok na veliki, lepi, doleč poznani Zabrčnikovi kmetiji, 14. aprila 1910 na Gornjih Salah. Dve leti stara je morala za 10 let k Meležniku na Stražišče za rejenko. Od Meležnika se je vrnila domov k Zabrčniku.

Osnovno šolo je obiskovala v Kotljah. Doma je preživela tudi dekliška leta ter se seznanila s kmečimi in gospodinjimi opravili.

V začetku tridesetih let se je zaljubila v Dvornikovega sina Francja iz Podgore. Paračila sta se in rodila mu je hčerko, žal ji je mož Franci že po dveh letih zakona umrl, za njim pa kmalu tudi otrok. Kot vdova se je vrnila zopet domov k Zabrčniku na Sele.

9. januarja 1939 je komaj v 34 letu življenja umrla mlada Vužnikova gospodinja iz Podgore pri Kotljah. Zapustila je moža in 6 mladoletnih, nepreskrbljenih otrok. To je bilo za Vužnikovo hišo prava katastrofa. Med otroki, ki so postali sirote brez matere, je bil najmlajši star komaj 5 mesecev. Pri hiši je šlo vse narobe in Vužniku ni preostalo drugega, kot da si je poiskal primerno žensko, ki bi mu postala žena in mati njegovim šestim otrokom. Imel je veliko srečo, kar se v življenju le redko zgodi. Našel je Zabrčko Gelo, ki ga je vzljubila kot moža, z njim pa tudi njegove otroke. Tako je Zabrčka Gela postala Vužnikova gospodinja, mačeha otrokom, ki jim je nadomestila mamo. Nikoli jim ni bila mačeha! Postala jim je resnično dobra, ljubeča in skrbna mama, ki je ljubila in imela rada otroke tako, kakor da bi bili njeni lastni otroci. To ljubezen jim je izka-

zovala tako, da jih je vzgajala, jih negovala, nikoli katerega udarila, nikoli zatožila očetu. Ponosna je bila na otroke, ko so odrasli in se osamosvajali za življenje. Pozneje, ko so si njeni otroci iskali partnerje, je vzljubila tudi njih. Zet in snaha, njihovi otroci, so bili deležni iste ljubezni, kot starši: ljubezni prave babice in prababice. Tudi oni, njeni vnuki in pravnuki so ji ljubezen vročili.

Ko je drugič postala vdova, je zopet hotela oditi domov k Zabrčniku. Tedaj so se otroci, vsi že odrasli, z njo lepo pomenili. Tedaj je postala resnična Vužnikova Gela, povsem povezana z Vužnikovo družino. Bila je do smrti resnični del Vužnikove veje Gorenškovega rodu.

Skoraj 57 let je preživela Gela pri Vužniku. Nikoli je otroci niso klicali mamo. Na lastno željo je bila za njih in tudi za njihove otroke, samo Gela, Vužnikova Gela.

Zadnje 4 mesece življenja je preživela pri Cirilu Obretanu na Brdinih, ki mu je bila teta. Tja je morala oditi, ker pri Vužniku ni bilo koga, ki bi ji lahko stregel v času bolezni. Ciril, Zinka in vsi domači so zanj zelo lepo skrbeli in jo negovali. Toda nič ni pomagalo. Kljub vsej skrbi, ki so ji jo posvečali, si je želela nazaj k Vužniku v Podgore, na svoj dom. Ko je zbolela, je bila le teden dni v bolnišnici. "Z menoj je konec, umrla bom," je dejala in dodala: "Mrto me odpeljite k Vužniku. Tam hočem ležati na mrtvaškem odru. Tam se boste poslovili od mene, preden me boste odpeljali na pokopališče k sv. Mariji v Kotlje."

Nismo verjeli! Nismo hoteli verjeti! In vendar se je zgodilo. Vužnikova Gela je po enem tednu v bolnišnici umrla. Izpolnili smo ji zadnjo željo. Pri Vužniku je bila naparana, tam smo se od nje poslovili in jo odpeljali k večnemu počitku!

Rak GORENŠEK

NAŠA MAMA

Minilo bo že štiri mesece, ko nas je zapustila naša mama Jožica MLINŠEK. Spomini na njo in njena prijetna dela so vse močnejši. Ko sem doma ali zaidem kam drugam, povsod je prisotna naša mama.

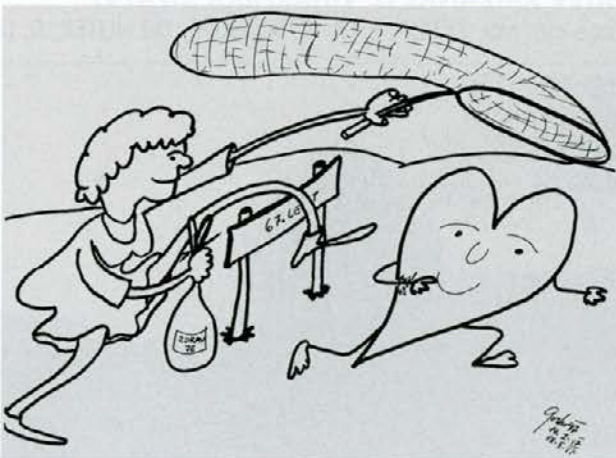
Poznali so jo širom po Sloveniji in tudi po svetu. Z razumevanjem, da potrebuje družina predvsem strpno mater, je tudi pripomogla, da je mož Dušan uspel kot priznani gozdarski strokovnjak doma in po svetu. Neumorno je stala ob strani tudi nam trem sinovom: Gorkotu, Matjažu in Juretu, da smo vsi visokošolsko izobraženi.

Dobra teta Joža je bila kot dobra mama nečakinja in nečakom, ki so radi prihajali na počitnice v Slovenj gradec, kasneje pa v Ljubljano. Tudi oni ne bodo pozabili njene volje do življenja. Trmasto je vztrajala, da se z dobro voljo da prebroditi marsikatero težavo, še posebno pa bolezen. Vklivala nam je pogum za nadaljne samostojno življenje. Mnogo je stvari, ki jih je pustila ob meni in v meni kot prijetne spomine.

Velikokrat je zapela s svojimi bratranci - Krpačevimi pobi, pevci Koroškega akademskega okteta. Vsi trije sinovi smo ji hvaležni, da nas je s svojim prigovarjanjem pomagala glasbeno izobraziti.

Tudi moja dva sinova Blaž in Matej se pogostokrat spomnita ljubljanske babice. Kako prijetne so bile počitnice v babičini družbi. Rada je imela vse štiri vnuke, za njih je pogostokrat poskrbela kot prava mama. Kot mama je kdaj pa kdaj ogovorila svoji dve snahi Eto in Drago, kako naj zgajata svoje otroke in moža.

Veliko je najrazličnejših spominov na našo mamo, toda eden bo ostal v meni in bratu Matjažu neizbrisani. Pred očmi imam mamin zadnji nasmehek, ko sva ji prišla voščit za rojstni dan v bolnico v Topolšici. 15. februarja bi dopolnila 67 let. Kot da bi ji bilo nerodno, se je nasmehnila in prosila za pomoč rekoč: iNekaj je narobe, pokličita sestro...! Kljub hitri pomoči zdravstvenega osebja ji je 14. februarja 1997 odpovedalo srce.

V dnevni sobi imamo obešeno na steni eno prvih fotografij Šaleka in Velenja. Na svet je privekala naša mama v Šaleku kot najmlajša hči stare gostilniške družine Verdely. Ko se je še kot otrok podila po šaleškem polju, so jo vsi poznali kot Kavčičevo Jožo.

Fotografijo mi je mama podarila, ko sem zares zapustil dom in si na Koroškem ustvaril družino, da ne bi pozabil, od kod rastejo naše korenine.

Poleg prijetne fotografije stoji tudi črn klavir. Tudi tega sem dobil v spomin na dom od mame. Naša mama izhaja iz glasbene družine, vsi njeni bratje in sestre so bili in so dobri pevci.

Ta slika je bila namenjena moji mami Jožici za 67. rojstni dan. Skiciral sem jo tri ure prej, preden ji je odpovedalo srce. Risbo sem naslovil: iNaj ti srce ne uide!i, vendar je naslov dokončal. Tako je mama kljub željam za bolj zdravi skok v leto 68 ni videla.

Mama mi je bila dobra mentorica pri pisanju najrazličnejših člankov. Še posebno rada je prebirala Viharnik. Vsakega mojega prispevka v našem časopisu je bila vesela. Naj tudi ta prispevek pomaga ohraniti mozaik lepih spominov na njo!

Gorazd MLINŠEK

KOROŠKA ZADRUŽNA HRANILNO KREDITNA SLUŽBA p.o.

SLOVENJ GRADEC CELJSKA C. 7
TELEFON: (0602) 42-341, 42-344,
43-193
TELEFAKS: (0602) 43-301

TOLAR NA TOLAR ZA RAZVOJ KMETIJSTVA

Obrestne mere za hranilne vloge od 1. JUNIJA 1997 dalje

Vloge	na mesec (31 dni)	na leto
Vloge na vpogled, tekoči in ŽR občanov (1%)	.08	1.00
Žiro računi društev (1%)	.08	1.00
Depoziti nad 31 do 61 dni (T+4%)	1.06	13.21
Depoziti nad 91 dni (T+4,5%), (D+4,5%)	1.10	13.76
Depoziti nad 181 dni (T+5%), (D+5%)	1.14	14.30
Depoziti nad 1 leto (T+6%), (D+6%)	1.22	15.39
Kratkor. posojila za kmete člane zadrug (T+15)	1.93	25.19
Kratkor. posojila za kmete nečlane zadrug (T+16)	2.00	26.27
Zakonska zamudna obrestna mera (letni T+18)		26.86

T je temeljna obrestna mera, ki jo za vsak mesec določi Banka Slovenije trenutno kot aritmetično povprečje indeksa rasti drobnoprodajnih cen za zadnjih 12 mesecev od 1. 5. 1997 dalje.

D je devizna klavzula, ki se izračuna kot razlika med srednjim tečajem Banke Slovenije za DEM na dan poteka vezave in na dan sklenitve vezave.

ZLATA NALOŽBA

Z VARNIMI KORAKI DO SVOJEGA ZAKLADA

ZAVAROVALNICA MARIBOR d.d.
2507 MARIBOR,
Cankarjeva 3,
tel.: 062/224-111

brezplačna telefonska številka
za naročanje zavarovalniškega zastopnika

080 - 19 - 20

LB KOROŠKA BANKA

LB Koroška banka d.d.,
Slovenj Gradec
Glavni trg 30,
tel. 0602- 49-111

SPOŠTOVANI

V LB Koroški banki d.d. Slovenj Gradec smo posebej ponosni na razvoj brezgotovinskega poslovanja na TEKOČEM RAČUNU, ki omogoča sodoben način poslovanja. Zato vam želimo podrobneje predstaviti možnost poslovanja s tem računom:

- na tekoči račun lahko prejmete plačo, pokojnino in druge denarne prejeme.
- Nudimo tudi možnost prenosa sredstev iz ŽR na tekoči račun.
- posebna ugodnost je redno mesečno poravnavanje določenih stroškov v breme tekočega računa (RTV naročnina, časopisi, elektrika, telefon, komunalne storitve in drugo).
- vsi imetniki tekočega računa lahko pridobijo plačilno kartico LB oz. Karanta za poslovanje v Sloveniji in plačilno kartico Eurocard, s katero vam bo plačevanje blaga in storitev doma in v tujini postalo veliko bolj enostavno.
- možnost kredita (povišan limit) na tekoči račun.
- redno mesečno pošiljanje izpiskov o stanju in o vseh opravljenih transakcijah na računu.

Prepričajte se o naši ponudbi in se oglasite v enotah v Slovenj Gradcu, v Dravogradu, na Ravnah na Koroškem, na Prevaljah, v Mežici, v Črni, na Muti, v Radljah ob Dravi, v Podvelki, na Javorniku in v Mislinji.

**Vaša banka
LB Koroška banka d.d.
Slovenj Gradec**

**GOZDNO
GOSPODARSTVO
SLOVENJ GRADEC**

T R G O V I N A

LES

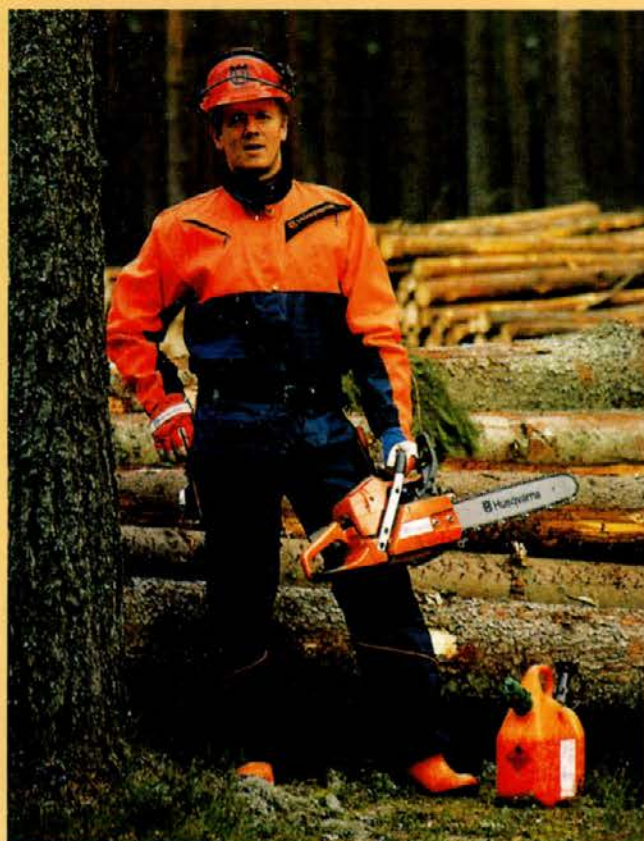
R A D L J E O B D R A V I

Specializirana trgovina

za oskrbo gozdarstva

Koroška cesta 68, (Dvorec) Radlje

telefon: 0602/71 421, faks: 0602/71 239

Smo pooblaščen prodajalec in serviser
motornih žag JONSERED
in motornih žag, kos in kosilnic HUSQVARNA.

Plačilo na obroke, oziroma kompeznacija z lesom

Rokavice - gumi	590,00 SIT
Rokavice gozdarske euro	1.610,00 SIT
Obleka gozdarska	13.680,00 SIT
Škornji gumi s filcem	2.400,00 SIT
Čevlji gozdarski	18.395,00 SIT
Čevlji gozdarski lažji	13.400,00 SIT

Drsnik komplet	1.250,00 SIT
Meter gozdarski 15 m	5.200,00 SIT
Veriga vlečna 2 m	3.180,00 SIT
Vrv jeklena Ø 10 mm	320,00 SIT
Vrv jeklena Ø 12 mm	410,00 SIT
Zagodka Oregon	780,00 SIT

Svečka	340,00 SIT
Meč Oregon	3.950,00 SIT
Veriga 28 Z	1.590,00 SIT
Veriga 32 Z	1.890,00 SIT
Pila Ø 4,8 mm	170,00 SIT

Motorna žaga JONSERED 2054	84.490,00 SIT
Motorna žaga JONSERED 630	96.696,00 SIT
Motorna žaga HUSQVARNA 254 xp	95.952,00 SIT
Motorna žaga HUSQVARNA 268	84.860,00 SIT
Olje za mešanico	660,00 SIT
Olje za verigo (4 l)	1.100,00 SIT

